

Disney · PIXAR

The logo for Toy Story 3, featuring the words "TOY STORY" in a stylized, blocky font with a blue outline and a red shadow, and the number "3" in a large, yellow, rounded font with a blue outline.

CÂU CHUYỆN ĐỒ CHƠI 3

Disney Pixar

Tên eBook: Câu chuyện đồ chơi (tập 3)

Tác giả : Nhiều Tác Giả

Thể loại: Sách Thiếu Nhi, Văn học phương Tây

Bộ sách: Disney Pixar

Công ty phát hành: Alphabooks

Nhà xuất bản: NXB Dân Trí

Trọng lượng vận chuyển: 280 g

Kích thước: 13 x 19 cm

Ngày xuất bản: 12/2014

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 39.000 đ

**Ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook -
http://www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)**

Giới thiệu:

Hay tuyệt! Hết sảy! Thú quá!

Quá được! Thích mê! Ghiền luôn!

5 sao! Yêu cuốn sách này!

Ai mà không thích đọc được cơ chứ?
Một cuốn sách hay! Mọi người nên đọc
cuốn sách này! Bởi nó hay lắm lắm lắm!

...

Đó là lời nhận xét của một cậu bé năm tuổi được mẹ đọc sách mỗi tối trước giờ đi ngủ; của một cô bé chín tuổi “*bận rộn đọc theo yêu cầu*” cho em gái ba tuổi; của một bà mẹ “đọc ké” sách của cậu con trai chín tuổi; hay chính là lời khuyên “nghiêm túc” của một cậu bé tám tuổi, có em trai lên bốn; là cảm xúc của mọi người sau khi đọc *Nữ hoàng băng giá, Công chúa tóc mây, Ralph Đập phá...* trong bộ *Tiểu thuyết thiếu nhi*

Disney, chuyển thể từ những siêu phẩm điện ảnh chạm đến trái tim con trẻ của *Disney*.

Bộ sách đặc biệt dành cho "big fan" của những nàng công chúa *Disney*, những Quái nhí và anh hùng, bạn bè đồ chơi đại gia đình *Disney*. Và hơn tất cả, dành cho những bé em giàu trí tưởng tượng say mê những câu chuyện thần tiên, những bạn nhỏ đang háo hức tập đọc, và muốn rèn luyện thói quen đọc sách từ nhỏ!

16 cuốn tiểu thuyết mini kể lại chân thực và sống động toàn bộ chuyện phim với đầy đủ tình tiết thú vị, bằng ngôn ngữ dễ hiểu, trong sáng. 16 cuốn truyện chữ, từ đầu đến cuối dù không có hình ảnh minh

họa nào nhưng sẽ lôi cuốn bất kỳ ai từng cầm sách trên tay. Bởi không chỉ là những thước phim được chuyển thể, đó còn là những ô cửa mở ra thế giới văn học. Bởi không chỉ là những chuyện phim dí dỏm, hài hước với những khung hình lung linh, đó còn là những câu chuyện rất đời, và để lại nhiều bài học cho trẻ: tình phụ tử cảm động của bố con cá hề, tình chị em tha thiết của hai nàng công chúa, tình bạn nhí nhố mà khăng khít của cặp đôi hù dọa ưu tú nhất hành tinh, tình cảm gia đình keo sơn, gắn bó của gia đình siêu nhân, chuyện tình yêu của người máy, chuyện khát khao được làm *Người Tốt* của một *Kẻ-trót-phải-làm-Kẻ-Xấu*, chuyện nàng công chúa dám vượt lên lễ thói, để được là chính mình...

Trong *Câu chuyện đồ chơi (tập 3)*, giờ đây khi mà Andy đã trưởng thành, không ai trong số *Woody*, *Buzz Lightyear* hay các đồ chơi còn lại biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Theo *Woody* tới Đại học? Lên gác xếp? Hay ra thùng rác? Khi có cơ hội để lại được chơi cùng ở nhà trẻ *Sunnyside*, chúng đã lập tức nắm lấy! Nhà trẻ *Sunnyside* thoát đầu như là thiên đường đồ chơi, một nơi có nhiều linh kiện thay thế, đủ loại pin, và vô vàn đứa trẻ cùng chơi. Tuy nhiên, không chỉ có ánh sáng, *Sunnyside* còn ẩn giấu mặt tối đáng sợ, khiến những người bạn đồ chơi của chúng ta phải lao vào cuộc phiêu lưu nghẹt thở nhất từ trước đến giờ.

Mời các bạn đón đọc *Câu chuyện đồ*

chơi (tập 3).

Disney Pixar

Câu chuyện đồ chơi 3

Các cư dân đồ chơi đang ngóng chờ
Andy từ trong hòm.

Andy đang phân vân nên làm gì với đám
đồ chơi cũ.

Molly cho búp bê Barbie vào hộp đồ chơi quyên tặng nhà trẻ.

Đồ chơi đã tới nhà trẻ Sunnyside.

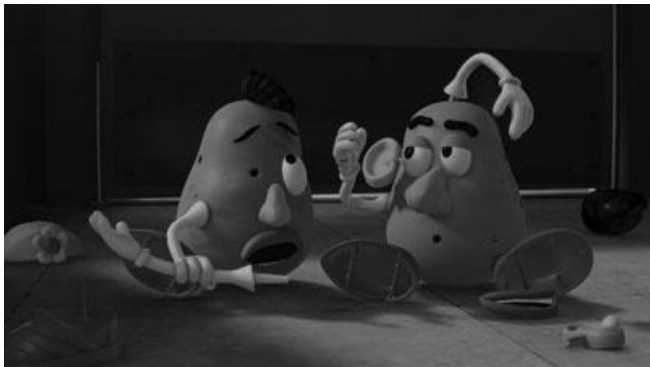
Woody thấy xe rác đang tiến tới chỗ các bạn mình.

Lotso là thủ lĩnh đồ chơi ở Sunnyside.

Rex nóng lòng muốn chơi cùng lũ trẻ
ngay tức khắc!

Sau giờ chơi, ông bà Đậu Khoai Tây đang lắp ráp lại các bộ phận trên người.

Cô bé Bonnie đem Woody về nhà.

Buzz và Jessie sẵn sàng đẩy xe kéo.

Lotso mời Buzz gia nhập băng đảng của mình.

Buzz bị tẩy não đang canh gác Jessie.

Woody có một kế hoạch.

Các cư dân đồ chơi sẵn sàng lên gác xếp, sau khi an toàn trở về phòng của Andy.

Chương 1

“Được rồi, tất cả, ổn định. Vào vị trí.”
Chàng cao bồi Woody thì thảo ra lệnh.

Đồ chơi trong hòm nháo nhác tìm chỗ.
Trong hòm đồ chơi của Andy tối om,
nhưng một tia sáng le lói vẫn lọt được

vào qua nắp hòm khép hờ.

Woody liếc nhìn cậu bạn thân luôn kề vai sát cánh bên mình, Buzz Lightyear, anh chàng đồ chơi cảnh sát không gian.

Woody và Buzz đã cùng nhau lập ra kế hoạch này – và giờ đây chúng chỉ hy vọng sẽ có tác dụng. Đây là cơ hội cuối cùng của đám đồ chơi, chúng đều hiểu rõ điều đó.

“Họ đây rồi! ” Rex vỗ đôi bàn tay khùng long bạo chúa tí hon của mình khi thấy Trung Sĩ cùng hai anh Lính Xanh đi đều bước vào phòng Andy. Họ kéo theo sau một chiếc tất thể thao.

“Nhiệm vụ hoàn thành!” Trung Sĩ đồng dục hô lên rồi cùng với tốp lính của mình

nâng chiếc tất lên cho Buzz. Anh Cảnh sát không gian kéo nó qua thành hòm đồ chơi.

Buzz lộn ngược chiếc tất. Một chiếc điện thoại di động trượt ra. Đám đồ chơi xúm lại xung quanh.

“Các cậu đã sẵn sàng chưa?” Woody hỏi.

“Bọn tớ sẵn sàng Woody ạ!” Jessie trả lời. “Tiến hành thôi!”

Cô nàng cao bồi tóc đỏ nhoẻn miệng cười.

“Được rồi.” Woody gật đầu. “Quay số đi.”

Buzz mở nắp thiết bị liên lạc trên cổ tay. Trên đó đã ghi sẵn số di động của Andy. Jessie rút ra chiếc điện thoại bàn không dây mà lũ đồ chơi đã lấy ở bếp từ trước. Cô nhấn số của Andy.

Woody thấy chiếc di động cho Rex ngay khi nó bắt đầu đổ chuông. Lũ đồ chơi hồi hộp nín thở. Chúng nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang! Rồi tiến dần vào hành lang! Giờ thì nó vang lên ngay bên kia cánh cửa!

“Mục tiêu đang tiếp cận.” Buzz thì thầm.

“Hãy làm đúng như ta đã diễn tập nhé các cậu.” Woody nói rồi hạ nắp hòm đồ chơi xuống.

Cánh cửa kêu kèn kẹt khi Andy bước vào. Đám đồ chơi có thể nghe rõ tiếng cậu lục tung đồ đạc tìm điện thoại. Đột nhiên, chúng bị lóa mắt bởi ánh sáng tràn vào khi nắp hòm đồ chơi được mở ra. Andy ngó vào trong. Lũ đồ chơi nằm im bất động, những khuôn mặt háo hức tươi cười ngược lên. Tất cả những gì chúng mong đợi là Andy sẽ chơi với chúng.

Chỉ có điều, Andy không còn là một chú bé con nữa. Giờ cậu đã là một chàng thiếu niên cao một mét tám ba với mái tóc bù xù. Dầu vậy đám đồ chơi vẫn hy vọng được một lần cùng cậu chơi đùa. Đã lâu quá rồi!

Andy sục sạo khắp hộp, tìm chiếc di

động. Cuối cùng cậu thấy nó đang được kẹp giữa hai tay của Rex. Andy nhặt chú khủng long lên rồi rút chiếc điện thoại ra.

“A lô?” Andy bấm nút nghe. “A lô? Ai đó?”

Không có tiếng trả lời. Andy nhún vai rồi đập máy. “Molly, đừng tự tiện vào phòng anh nữa!” Cậu quát cô em gái.

“Nhưng em có vào phòng anh đâu!” Cô bé gào đáp trả từ phía bên kia hành lang.

Andy đảo mắt, rồi nhìn xuống Rex đang nằm gọn trong bàn tay mình.

Đám đồ chơi hớn hờ chờ đợi. Được rồi

sao? Kế hoạch của chúng thành công rồi sao?

Andy thả Rex lại vào hòm. Cậu đóng sập nắp lại rồi bỏ ra khỏi phòng.

Đám đồ chơi thất vọng tràn trề. “Chà, kế hoạch tốt đấy.” Ông Đầu Khoai Tây chua xót thốt lên khi cả bọn kéo nhau ra khỏi hộp.

“Cậu ấy đã cầm tớ lên!” Rex hét toáng, nhảy cẫng lên vì sung sướng.

“Ôi, chúng ta đang mơ tưởng gì cơ chứ?” Ông Đầu Khoai Tây rên rỉ.

“Chúng ta sẽ không bao giờ được chơi cùng cậu ấy nữa đâu.” Slinky nói, lắc

đầu buồn bã.

Trong thâm tâm, Woody biết các bạn mình nói đúng. Anh liếc sang Buzz, anh ấy cũng gật đầu đồng tình.

“Tớ chính thức hủy chiến dịch.” Woody nói với những người bạn. “Andy sắp vào đại học. Vừa rồi là cơ hội cuối cùng của chúng mình.”

“Chúng ta sẽ chuyển sang Chế Độ Góc Xếp.” Buzz giải thích, bước tới bên Woody.

Đám đồ chơi há hốc mồm. Thế rồi chúng bắt đầu tranh cãi om sòm. Chẳng ai muốn lên góc xếp cả.

“Nào nào, các bạn bình tĩnh lại đi.”

Woody giơ tay can ngăn. “Chẳng phải ta đều biết trước ngày này sẽ đến sao? Đồ chơi nào rồi cũng phải trải qua chuyện này. Không ai lại muốn chủ nhân của mình lớn lên và rời bỏ chúng ta cả.”

“Trung Sĩ!” Buzz đột nhiên hô lên. “Ngài làm gì vậy?”

Lũ đồ chơi quay lại nhìn. Trung Sĩ và lính của ông đang tập trung trên bậu cửa sổ. “Chiến tranh kết thúc rồi các chiến hữu ạ.” Trung Sĩ nói. “Tôi và những anh chàng này phải tiếp tục tiến lên thôi.”

“Ngài đang RỜI BỎ HÀNG NGŨ?”

Buzz choáng váng. Những người lính này đang rời bỏ họ ư?

“Chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.”
Trung Sĩ nói. “Andy đã trưởng thành.”

“Và ta cũng phải nhìn thẳng vào sự thật.”
Một anh lính bổ sung. “Khi những túi rác
tới, lính chúng tôi sẽ phải ra đi đầu tiên.”

Trung Sĩ giơ tay chào Woody. “Thật vinh
hạnh vì đã được phụng sự sát cánh bên
các bạn. Chúc may mắn, các chiến hữu.”

Những anh lính đồ chơi nhảy dù ra khỏi
cửa sổ, nương theo làn gió cuốn đi.

“Chúng ta sẽ bị quăng đi sao?” Rex nức
nở. Trông nó vẻ đầy khiếp đảm.

“Không!” Woody quả quyết. “Không một
ai trong chúng ta bị quăng đi cả!”

Nhưng lũ đồ chơi không để tâm đến lời của anh. “Chúng ta sẽ bị bỏ rơi!” Jessie thốt lên. Tất cả nhanh chóng trở nên hoảng loạn.

“Nào! Bình tĩnh lại! Trật tự!” Woody vẫy tay ra hiệu im lặng. “Không ai bị quăng đi hết, được chưa nào? Tất cả chúng ta vẫn đang ở đây, phải không? Ý tớ là, cho dù bọn mình đã mất vài người bạn – nhưng qua mỗi mùa thanh lý, mỗi dịp dọn dẹp đầu xuân, Andy vẫn giữ lại tụi mình. Hẳn cậu chủ phải thực sự quan tâm đến chúng ta, nếu không chúng mình đã chẳng còn ở đây mà tranh cãi. Các cậu cứ chờ xem – Andy sẽ cất bọn mình lên gác xép. Trên đó rất ấm áp và an toàn...”

“Và chúng ta sẽ được ở bên nhau.” Buzz nói thêm.

“Đúng vậy đấy.” Woody đáp lại.

Lũ đồ chơi thì thầm và gật gù. Nghe không tệ chút nào nếu Woody diễn tả nó theo cách đó.

“Được rồi các bạn.” Buzz nói. “Tập hợp hết các bộ phận, sẵn sàng, và ra đi ngẩng cao đầu.”

Bà Đậu Khoai Tây thở dài. “Có lẽ tôi nên đi tìm con mắt kia của mình.”

“Lần này em lại để nó ở đâu?” Chồng bà hỏi.

Bà Dầu Khoai Tây che một tay lên con mắt còn lại rồi đảo mắt. Giờ đây bà có thể nhìn mọi thứ qua con mắt mất tích.

“Ổ chỗ nào đó bụi bặm.” Bà trả lời.

“Đừng lo lắng.” Woody nói với theo đám đồ chơi đang nặng nề bước đi. Anh mỉm cười tự tin. “Andy sẽ chăm sóc bọn mình. Tớ đảm bảo đấy.”

Woody trèo lên bàn Andy. Trên tấm bảng đính ghim, nằm sau ảnh tốt nghiệp trung học của Andy là tấm hình chụp cậu khi còn là một chú bé. Cậu đang cầm trên tay Buzz và Woody. Xung quanh là tất cả bạn bè đồ chơi khác.

Woody nhìn bức hình đầy lưu luyến.

Những ngày đó, Andy chơi với chúng mỗi lần phải đến hàng giờ. Woody ước sao mọi chuyện có thể trở lại như trước.

“Cậu đảm bảo cơ à?” Buzz hỏi, bước tới bên bạn.

Woody thở dài. “Tớ không biết nữa Buzz ạ. Tớ còn biết nói gì khác đây?”

Buzz đặt tay lên vai Woody trấn an. “Dù có chuyện gì chẳng nữa, ít ra tất cả chúng ta cũng sẽ được ở bên nhau.”

Woody vẫn chăm chú nhìn tấm ảnh chụp Andy và gật đầu. “Tới vô cùng... Và xa hơn thế nữa.”

Chương 2

Đám đồ chơi nghe thấy tiếng xôn xao ngoài hành lang. Chúng gấp gáp trèo trở lại hòm đồ chơi, vừa kịp lúc cửa mở ra. Andy bước vào phòng cùng với cô em gái Molly.

“Cho em máy tính của anh đi?” Cô bé

nài nỉ. “Cả mấy trò chơi điện tử nữa?”

“Quên đi Molly.” Andy vừa nói vừa ngồi phịch xuống bên chiếc máy tính xách tay và bắt đầu gõ. Mẹ của hai anh em cũng nổi bước vào phòng. Bà mang theo linh kinh nào hộp các-tông nào túi đựng rác.

“Bắt đầu dọn dẹp thôi Andy.” Bà sôi nổi nói, đặt đồng hồ lên giường. “Những gì con không mang theo đến trường đại học thì cho lên gác xép hoặc vứt chúng đi.”

Andy không rời mắt khỏi màn hình máy tính. “Mẹ! Thứ Sáu con mới đi cơ mà.”

Mẹ cậu nhặt chiếc ván trượt lên. “Xem mẹ làm mẫu này, đơn giản thôi mà. Ván trượt?” Bà ném nó vào một chiếc hộp.

“Trường đại học. Cúp vô địch giải trẻ? Gác xép. Lỗi táo? Rác.” Bà nhặt một lỗi táo móc meo từ tủ quần áo của Andy lên rồi quẳng vào một túi rác. “Con có thể làm nốt phần còn lại.”

Molly ghé mắt vào trong hòm đồ chơi. “Anh còn giữ đồng đồ chơi này làm gì?” Cô bé chế nhạo.

“Con cũng chả hơn đâu, Molly ạ!” Mẹ của cả hai nói với theo khi thấy Molly chạy biến ra khỏi phòng. Bà Davis viết “Sunnyside” lên một chiếc hộp các-tông rỗng, rồi đặt nó vào phòng Molly. “Con có nhiều đồ chơi hơn những gì con cần đây. Vài thứ trong số đó có thể khiến cho những đứa trẻ khác cực kỳ hạnh phúc. Và

lại nhà trẻ vẫn luôn kêu gọi quyên góp.”

Molly bĩu môi hờn dỗi. “Mẹ ời, nhưng mà...”

Bà Davis vẫn kiên định. “Không nhưng nhị gì hết. Hãy lọc ra những đồ chơi con muốn đem đi quyên góp. Mẹ sẽ đưa chúng đến nhà trẻ Sunnyside.”

Bà quay lưng rồi xuống nhà.

Molly thở dài nhìn quanh phòng. Cô bé chọn một bộ đàn phiến gỗ có màu cầu vồng rồi quẳng vào chiếc hộp được đánh dấu quyên góp.

Từ phía bên kia hành lang, đám đồ chơi của Andy quan sát Molly nhặt cô búp bê

Barbie lên và ngắm nhìn khuôn mặt cười ngọt ngào của cô gái. Với một cái nhún vai, Molly cũng bỏ Barbie vào cùng chiếc hộp kia.

“Tội nghiệp Barbie!” Jessie thì thầm.

“Mình sẽ đi tìm chiếc Corvette.” Hamm nói.

Mẹ Andy trở bước vào phòng. Cậu vẫn đang ngồi đánh máy. “Andy, con định xử lý đồng đồ chơi này thế nào?” Bà mở nắp hòm đồ chơi.

“Ta có nên quyên góp chúng cho nhà trẻ Sunnyside không?”

“Không.” Andy đáp lại.

“Hoặc rao bán chúng trên mạng?” Bà Davis gợi ý.

Andy đảo tròn mắt. “Mẹ ời, sẽ chẳng có ai muốn đồng đồ chơi cũ rích đó đâu.” Cậu nói. “Chúng toàn là đồ bỏ đi thôi!”

Đồ bỏ đi ư? Những từ đó đối với đám đồ chơi có tác động chẳng khác gì một-cái-bạt-tai. Bởi chúng luôn coi mình là bạn bè của Andy.

“Tốt thôi, mẹ ra hạn cho con tới thứ sáu.” Mẹ nói với cậu. “Tất cả những thứ không được gói ghém để mang tới trường hoặc cất lên gác xép đều sẽ bị quảng đi hết.”

Sau khi mẹ rời phòng, Andy thở dài rồi

gập máy tính lại. Cậu bước tới bên hòm đồ chơi của mình và ngắm nhìn tất cả đồng đồ chơi cũ.

Andy với lấy một chiếc túi đựng rác và mở nó ra. Cậu nhặt Rex lên rồi nhồi anh chàng vào trong túi. Theo sau là ông bà Đầu Khoai Tây. Jessie. Bullseye. Slinky. Bộ ba Người Ngoài Hành Tinh. Andy tháo nút của Hamm, dốc hết tiền lẻ ở trong ra trước khi nhét chú lợn tiết kiệm vào túi cùng với số đồ chơi trước đó.

Rồi Andy chuyển sang Buzz và Woody. Ngần ngừ trong giây lát, nhìn hết món đồ chơi này sang món đồ chơi khác, cuối cùng cậu thả Woody vào trong chiếc hộp các-tông đánh dấu ĐẠI HỌC. Rồi cậu

cho Buzz vào túi rác và xách ra phía cửa phòng.

Buzz hạ cánh xuống đỉnh của đồng đồ chơi. Anh chàng không thể tin nổi những gì đang xảy ra! Andy vừa mới quăng anh đi!

“Chuyện gì đang xảy ra thế này!” Rex khóc lóc.

“Chúng ta sắp bị ném vào sọt rác! Thế đấy!” Ông Đầu Khoai Tây cúi kính vặc lại.

Woody nhảy ra khỏi thùng đồ đại học và chạy theo Andy. Anh không thể để bạn bè của mình bị quăng đi được! Andy bước dọc hành lang rồi đột ngột dừng lại.

Woody nấp sau mép cửa quan sát Andy với lên mở cánh cửa sập, thả một chiếc thang từ trần hành lang tuột xuống.

Woody thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc Andy vẫn cất bạn bè của anh lên gác xép!

Ngay sau đó, Molly bước ra khỏi phòng mình, trên tay bê hộp đồ chơi quỳên góp nặng trĩch.

“Em có cần anh giúp một tay không?” Andy lên tiếng hỏi em gái. Đặt túi đựng rác xuống, cậu lấy chiếc hộp từ tay Molly và giúp cô bé bê nó xuống cầu thang.

Bên trong túi đựng rác, tất cả lũ đồ chơi đều đang nháo nhác kêu la.

“Tớ không thở được!” Jessie hỏn hển.

“Yên lặng nào!” Buzz ra lệnh. “Âm thanh gì vậy nhĩ?”

Chúng nghe thấy tiếng cạch nhẹ. Chiếc thang gấp dẫn lên gác xép đang tự thu lại lên trần hành lang. Chân thang quệt qua ngay trên túi đựng lũ đồ chơi.

Woody thở dốc. Anh nhanh chóng chạy ra hành lang để giúp đỡ các bạn của mình. Nhưng đúng lúc đó, mẹ Andy bước qua góc hành lang. Bà đang xách mỗi bên tay một túi đựng rác căng phồng. Woody đành rút lại vào phòng Andy.

Bà Davis vấp phải túi rác đựng đầy đồ chơi đặt giữa hành lang. Bà cúi xuống

nhìn. “Andy?” Bà lớn tiếng gọi đầy tức tối. Không thấy tiếng trả lời, bà lượm luôn chiếc túi lên và xách chúng xuống cầu thang cùng với số túi rác còn lại.

“Đó không phải là rác đâu!” Woody rên rỉ. Anh chàng chạy vội ra cửa sổ và thấy mẹ Andy đặt túi xuống bên lề đường, ngay cạnh mấy thùng đựng rác.

Cùng lúc đó, một chiếc xe rác ầm ầm lăn bánh dọc phố. Mình phải giúp họ!

Woody tuyệt vọng nghĩ. Anh chàng vớ lấy chiếc kéo trên mặt bàn giắt vào bao đựng súng. Sau đó anh chạy lại bên bậu cửa sổ rồi nhảy về hướng máng dẫn nước mưa. Nhưng thay vì nhảy vào lòng máng, anh lại va vào thành và ngã lộn nhào

xuống bụi cây. Bên trong chiếc túi, đám đồ chơi đang hoảng loạn.

“Chúng ta đang bị vớt bên lề đường!”
Jessie than khóc.

“Chắc phải có cách thoát ra khỏi đây chứ!” Buzz khẳng khẳng lặp đi lặp lại. Chúng dùng hết sức để kéo thành túi nilon nhưng nó quá dai. Chúng không thể xé rách túi được.

“Ôi chao, Andy đã không cần tới chúng ta nữa!” Ngài Đầu Khoai Tây rên rỉ.
“Chúng ta còn cố gắng chọc làm gì cơ chứ?”

“Chọc...” Buzz lặp lại, gắng sức suy nghĩ. “Chọc – CHỌC đi!” Anh nhìn sang

điểm chớp đuôi nhọn hoắt của Rex. Anh vừa nảy ra một ý!

“Tớ có thể nghe thấy tiếng xe rác!” Rex than khóc, giọng run rẩy sợ hãi. Đám đồ chơi còn lại giúp Buzz vác Rex quay lưng lại thành túi nhựa.

Trong khi đó, Woody đã trèo ra được khỏi bụi cây và chạy ngang qua sân trước. Cậu nhảy núp sau thùng thư, quan sát thấy nhân viên vệ sinh bê một thùng rác lên đồ vào phía sau xe rác.

Thừa lúc anh nhân viên không để ý, Woody nhảy ra từ sau thùng thư và chọc đầu kéo vào một trong các túi nhựa. Đồ ăn thừa trào ra từ lỗ thủng.

Woody gấp rút trở lại chỗ ẩn nấp của mình khi anh nhân viên vệ sinh nhặt số túi rác còn lại lên và ném hết vào trong. Chiếc xe lại lăn bánh dọc con phố. Woody chạy đuổi theo sát nút.

Đến ngôi nhà tiếp theo, chiếc xe dừng lại. Anh nhân viên lật một đòn bẫy. Rắc!

“Buzz!” Woody hoảng hốt gọi to.
“Jessie!”

Liền sau đó, anh nghe thấy tiếng động sau lưng mình. Woody quay phắt lại.

Một chiếc thùng rác tái chế màu xanh bị lật úp đang lon ton “chạy” trên đường vào nhà Andy bằng những đôi chân nhựa tí hon.

Woody thở phào nhẹ nhõm. Vậy là bạn bè của anh đã thoát ra từ trước rồi! Anh lập tức chạy theo họ.

Vào tới trong gara, đám đồ chơi quảng thùng rác sang một bên.

“Đồ bỏ đi!” Ông Đầu Khoai Tây tức tối thốt lên. “Cậu ta gọi bọn mình là đồ bỏ đi!”

“Trung Sĩ nói đúng thật!” Hamm rên rỉ.

“Chính xác là vậy đấy!” ngài Đầu Khoai Tây đáp. “Còn Woody thì sai lè lè!”

Đột nhiên, Jessie bật ra một tiếng hô.

“Oaaa! Các cậu, tớ biết chúng mình phải làm gì rồi!” Cô chỉ vào phía sau chiếc ô

tô. Cửa sau đang mở toang. Trong đó là hòm đồ chơi của Molly, được đánh dấu “Sunnyside”. Đám đồ chơi của Andy sẽ không bị ném đi nữa – chúng có thể được đem quyên góp!

“Đợi đã nào Jessie! Còn Woody thì sao?” Buzz hỏi khi đám đồ chơi đang bắt đầu leo vào chiếc hộp.

“Cậu ấy sẽ ổn thôi Buzz! Andy sẽ đem cậu ta theo đến đại học!” Jessie đáp trong lúc giúp một cậu Người Ngoài Hành Tinh trèo vào hộp.

Buzz gạt đầu đồng tình. “Cậu nói đúng. Chúng ta khẩn trương lên thôi nào!”

Ngay sau đó, Woody chạy vào trong

gara. “Buzz? Chuyện gì đang diễn ra thế này? Bộ cậu không biết chiếc hộp này sẽ được đem đi quyên góp hả?”

“Mọi việc đã ở trong tầm kiểm soát rồi Woody ạ. Chúng tớ đã có một kế hoạch!” Buzz trả lời, đồng thời cùng với Jessie đẩy một cậu Người Ngoài Hành Tinh nữa trèo lên.

“Chúng tớ sẽ đến nhà trẻ!” Rex sung sướng reo lên.

“Đến nhà trẻ á?” Woody há hốc miệng nhìn bạn bè mình. “Bộ các cậu đều mất trí hết rồi hả?”

“Chả lẽ cậu không nhận ra sao?” Ngài Đậu Khoai Tây rên rỉ. “Andy đã vút

chúng tớ đi rồi!”

“Không phải thế!” Woody đính chính lại.
“Đó là một tai nạn! Mẹ Andy tưởng túi đựng các cậu là túi rác!”

“Sau khi cậu ta quăng chúng tớ vào túi rác.” Hamm nhắc nhở.

“Và gọi tất cả là đồ bỏ đi!” Bà Đầu Khoai Tây bổ sung.

“Tớ biết mọi chuyện trông có vẻ tồi tệ.” Woody thừa nhận. “Nhưng mà các cậu phải tin tớ!”

“Andy đã trưởng thành rồi Woody ạ!” Jessie nói. “Cũng đến lúc chúng ta làm điều tương tự thôi.” Cô gái nhảy vào

hộp. Đám đồ chơi đóng kín nắp hộp các-tông.

Woody không giữ nổi bình tĩnh nữa.

“Thôi đi nào, tất cả ra khỏi hộp giùm tôi!” anh kêu to, trèo lên phía sau xe.

“Woody – bình tĩnh lại nào!” Buzz nói.

“Chúng ta phải tìm ra điều tốt nhất cho tất cả mọi người...”

Sầm! Đột nhiên cửa sau xe đóng lại. Mẹ Andy ngồi vào ghế tài xế và nổ máy. “Ồ, tuyệt thật!” Woody nổi đóa khi chiếc xe lăn bánh ra khỏi gara. “Sẽ mất cả thế kỷ để chúng ta quay lại đây!” Woody trèo vào hộp cùng Buzz, nơi mà số đồ chơi còn lại đang an ủi cô nàng búp bê Barbie của Molly. “Được rồi, mọi người nghe

cho rõ này.” Woody ra lệnh. “Chúng ta sẽ trốn dưới ghế cho tới khi trở về nhà, sau đó...”

“Cố mà nhồi điều này vào cái đầu ngoan cố của cậu đi Woody.” Ông Đầu Khoai Tây ngắt lời. “Andy không muốn chơi cùng bọn mình nữa!”

“Cậu ta đang định cất các cậu lên gác xếp!” Woody gào lên.

“Cậu ta ném bọn tớ ra đường!” Jessie gào đáp trả.

“Được rồi, bình tĩnh lại nào!” Buzz nói, bước vào giữa họ. “Cả hai người!”

“Tốt thôi.” Woody vung tay tức tối “Cứ

đợi tới lúc các cậu thấy nhà trẻ là như thế nào!”

“Sao thế?” Rex hỏi. “Nó như thế nào?”

“Nhà trẻ là một nơi cô đơn, buồn chán dành cho lũ đồ chơi cũ nát vô chủ.”

Woody trả lời. Barbie bật khóc.

Hamm lắc đầu với Woody. “Lời lẽ mới ngọt ngào làm sao!”

“Ồ, cậu sẽ ngộ ra thôi!” Woody cảnh cáo.

Có hai lỗ trên thành hộp các-tông để người cầm có thể đặt ngón tay dễ dàng. Đám đồ chơi tụ tập quanh đó và nhòm ra ngoài. Sau một quãng đường ngắn, chiếc

xe rẽ vào bãi đỗ của nhà trẻ. Không một ai biết trước được những gì đang chờ đợi họ.

Chương 3

“Có ai nhìn thấy gì không?” Rex hỏi khi chiếc xe đỗ trước cửa nhà trẻ Sunnyside. Đám đồ chơi vẫn đang nhòm qua chiếc lỗ tay cầm trên hộp các-tông.

“Có một sân chơi!” Jessie nói, tay chỉ về phía bức tường sơn trắng. Họ có thể nghe

thấy tiếng lũ trẻ hò hét cười đùa từ phía bên kia.

Hamm quay sang Woody. “Có vẻ buồn-chán-và-cô-đơn quá nhỉ?”

“Được rồi, các cậu cứ bình tĩnh đã nào.” Woody trả lời. Anh không muốn các bạn đồ chơi của mình quá háo hức với nhà trẻ Sunnyside. Dù sao thì họ cũng đã từng thuộc về Andy.

“Ồ đây tuyệt quá Woody ạ!” Rex thốt lên. “Cậu nhìn xem, cửa vào còn có vòm cầu vồng ở trên kia!”

Mẹ Andy nhấc chiếc hộp lên và mang nó vào tòa nhà. Nhân viên tiếp tân đang ngồi ở quầy. Ngồi ngay bên cạnh là

một cô bé đang nghịch chú khỉ đồ chơi.

“Tôi muốn đem quyển góp đồng đồ chơi cũ này.” Mẹ Andy nói. Bà cười với cô bé ngồi cạnh và trò chuyện với cô nhân viên lễ tân. Andy và Molly cũng đã đi học ở nhà trẻ từ bé, vậy nên cô nhân viên lễ tân đã quá quen mặt bà Davis.

Sau khi mẹ Andy rời đi, nhân viên lễ tân đem chiếc hộp vào một phòng học và đặt nó lên kệ. Ngay khi cô rời khỏi phòng, đám đồ chơi đồ dòn đến những chiếc lỗ bên thành hộp để ngắm nhìn ngôi nhà mới của mình.

Xung quanh chúng là một căn phòng tuyệt đẹp được sơn nhiều màu sắc sặc sỡ. Những chú bướm giấy được thả treo từ

trên trần nhà. Và đặc biệt, đám đồ chơi có thể quan sát thấy trẻ em đang chơi đùa ở mọi chỗ.

“Nào các em.” Cô giáo hô lên khi chuông reo. “Đến giờ giải lao rồi!” Cô mở cánh cửa dẫn ra sân chơi.

Với những nụ cười toe toét trên môi, lũ trẻ đặt đồ chơi xuống rồi chạy ào ra ngoài nắng. Cô giáo tắt đèn rồi đi ra ngoài, cửa lớp đóng lại sau lưng.

Đám đồ chơi của Andy xô đẩy lẫn nhau. Ai cũng muốn có góc quan sát tốt hơn.

“Ồi!” Slinky hô lên khi chiếc hộp bị đẩy về phía trước. Nó rơi khỏi kệ và đám đồ chơi bị hất văng ra ngoài.

Tất cả đồ chơi quanh phòng quay lại nhìn. Trong chốc lát, chúng há hốc mồm ngạc nhiên nhìn đồ chơi của Andy.

“Đồ chơi mới!” Một trong những đồ chơi ở Sunnyside hô lên.

Đột nhiên, Woody và những người bạn của anh chàng được vây quanh bởi những món đồ chơi vui vẻ. Ai cũng cười nói và bắt tay nhau.

“Ồ, xin chào!” Jessie nói với một chiếc hộp hề. “Rất hân hạnh khi được gặp tiểu thư!” Một anh chàng đầu ruồi cơ bắp cuộn cuộn nói làm cho Bà Đầu Khoai Tây cười khúc khích. Một đám khủng long tí hon vây quanh Rex, ngược nhìn lên cậu đầy khiếp sợ. Một chiếc cần trục

đi vòng quanh bộ ba Người Ngoài Hành Tinh. “Cái càn!” chúng reo lên. Chiếc cần trục làm chúng nhớ lại trò chơi gấp thú bông ở quán Pizza Planet, nơi mà Andy đã gặp được chúng.

Một chiếc xe tải đồ chơi phóng vọt đến. Nó nghiền bánh rin rít phanh lại và xoay vòng quanh. Một chú gấu bông màu hồng dâu đang ngồi ở thùng sau xe

“Ô hô, xin chào các bạn!” chú gấu nói và nhoẻn miệng cười. “Chào mừng tất cả đến với Sunnyside! Tôi là Gấu-Ôm-Lotso! Nhưng xin các bạn cứ gọi tôi là Lotso!”

Buzz bước lên và chìa tay ra. “Buzz Lightyear. Chúng tôi đến trong hòa bì...”

Lotso ôm chầm Buzz theo kiểu gấu.
“Điều đầu tiên các bạn nên biết về tôi là
tôi rất thích ôm!”

Lotso mỉm cười với số đồ chơi còn lại
của Andy. “Nhìn các bạn kìa! Mọi người
đã có một ngày vất vả hả?”

Bà Đậu Khoai Tây rớt nước mắt. “Ôi,
thật kinh khủng làm sao!”

“Không sao, cô đã an toàn rồi.” Lotso an
ủi. “Tất cả chúng tôi cũng đều là đồ bị
bỏ đi. Chúng tôi đã từng bị bỏ sọt rác, bị
mang quên góp, bị bán rẻ, bị đem cho
hay thậm chí là bị ném ra đường. Nhưng
các bạn cứ chờ mà xem. Rồi các bạn sẽ
thấy rằng bị mang đi quên góp hóa ra
lại là điều tuyệt nhất đã xảy đến với

mình!”

“Ông Lotso.” Rex mở lời, “đồ chơi ở đây có được chơi cùng mỗi ngày không ạ?” “Năm ngày một tuần.” Lotso trấn an Rex. “Từ sáng đến tối.”

“Nhưng khi lũ trẻ trưởng thành rồi thì sao?” Jessie hỏi.

“À về việc đó, tôi có thể nói thể này.” Lotso dẫn đám đồ chơi đến trước một bức tường được phủ kín bởi ảnh chụp kỷ yếu – những đứa trẻ mẫu giáo từ năm này qua năm khác. “Khi lũ trẻ lớn lên, những đứa mới sẽ thế chỗ.”

Đám đồ chơi không thể trông đợi gì hơn thế nữa. “Thật là một phép màu!” Bà

Đầu Khoai Tây thốt lên.

Chồng bà thúc cùi chỏ vào Woody. “VẬY mà cậu lại muốn bọn tôi ở lại chỗ Andy!”

“Bởi chúng ta là đồ chơi của cậu ấy!”
Woody la lên.

Lotso khoác vai Woody. “VẬY là các cậu được cậu bé ‘Andy’ nào đó quỵên góp hả? VẬY thì cậu bé đó không biết mình đã mất gì đâu Cảnh sát trưởng ạ! Cậu ta không thể làm các cậu đau khổ thêm được nữa.” Lão gấu nói.

Woody lắc đầu. Lotso không hiểu gì hết. Andy sẽ không bao giờ làm họ đau khổ!

Nhưng Lotso dường như không hề chú ý. “Bây giờ hãy ổn định chỗ cho các bạn nào.” Lão nói và quay lại nhìn quanh phòng. “Ken?” Lão gọi. “Cậu ta đâu rồi nhỉ? Ken? Có đồ chơi mới này!”

Một anh búp bê tên Ken thò đầu qua cửa sổ của một căn nhà búp bê. “Tuyệt cú mèo!” Anh ta hô lên. Ken đi thang máy búp bê xuống tầng trệt rồi bước ra ngoài, nụ cười hoàn hảo nở trên môi.

“Các bạn, xin mời đi lối nà...” Ken quay lại và mặt đối mặt ngay với Barbie. Anh chàng mở to mắt. “Xin chào! Anh là Ken.”

“Còn em là Barbie.” Cô nín thở đáp lại. Họ đăm đăm nhìn nhau. Phải chăng đây

là tình yêu sét đánh!

Cuối cùng Lotso phải tách Ken và Barbie ra. “Thôi nào, giờ giải lao không kéo dài mãi mãi đâu!”

“Vâng, thưa ông Lotso!” Ken đáp lại, lắc lắc để rũ ra khỏi đầu bùa phép mà anh chàng đã dính phải từ Barbie. “Đi lối này nào mọi người!”

“Các bạn cứ từ từ thưởng thức nhé.” Lotso nháy mắt căn dặn, “lũ trẻ con thích đồ chơi mới lắm!”

“Một chú gấu mới tốt bụng làm sao!” Buzz nhận xét khi tiến bước theo chân Ken và Lotso. “Và ông ấy còn thơm nức mùi dâu nữa chứ!” Rex bổ sung.

Woody thở dài, cơn bức tức càng tăng thêm.

“Ồ Sunnyside chúng tôi sở hữu tất cả mọi thứ mà bất cứ đồ chơi nào có thể yêu cầu. Các linh kiện thay thế, keo siêu dính và nhiều pin đến mức có thể làm nghẹn một con hà mã.”

Ken mở một cánh cửa tủ, để lộ ra một công xưởng. Các đồ chơi đang bận bịu khâu vá, chải tóc rối, nhồi thêm bông và đánh bóng các hộp nhựa.

“Bộ phận sửa chữa của chúng tôi sẽ giúp các bạn nhồi thêm bông, bơm hơi và còn được đánh bóng qua nữa!” Ken giải thích với đám đồ chơi.

Họ quay trở lại nhà búp bê của Ken.

“Còn chỗ này, ừm, là nơi tôi sống. Nó có một sàn nhảy disco, một chiếc xe đi cát và nguyên cả một phòng dùng để thay đồ.”

Barbie há hốc mồm. “Anh có tất cả mọi thứ!”

“Nhưng anh không có ai đó để cùng chia sẻ mọi thứ.” Ken đáp. Anh ta ngượng ngịu nhìn Barbie, rồi bước tiếp.

Barbie thở dài mộng mơ.

“Nếu các bạn cần bất cứ thứ gì,” Lotso nói khi họ đã đi tới cuối phòng, “các bạn chỉ cần nói với tôi. Và chúng tôi sẽ luôn ở đây!” Lotso gõ cửa phòng tắm. Một em bé búp bê không hề mở cửa. Khắp người

cậu ta chỉ chít nét bút bi. Đám đồ chơi của Andy nhìn chăm chăm, không biết phải nhìn nhận cậu bé búp bê hung dữ này như thế nào.

“Ồ, cảm ơn nhé Bé Bự.” Lotso nói với cậu ta. “Sao cậu không lại đây làm quen với những người bạn mới của chúng ta nhỉ?”

Bé Bự chỉ thì thầm đáp lại đám đồ chơi.

“Chú bé tội nghiệp.” Giọng Lotso trầm hẳn xuống. “Chúng tôi đã bị quăng ra đường cùng nhau. Bị bỏ rơi bởi cùng một người chủ!”

Chú gấu hồng dẫn đám đồ chơi của Andy đi qua phòng tắm đến một phòng học

khác. “Và đây là nơi mà các bạn sẽ ở – phòng Sâu Bướm!”

Đám đồ chơi chăm chú nhìn ngắm quanh phòng. Cả lớp học được trang trí bằng hoa văn vẽ bằng ngón tay. Xung quanh chúng chỗ nào cũng có các khối xếp hình, tranh ảnh, những chiếc bàn, chiếc ghế tí hon cùng đồ chơi nằm la liệt.

“Chỗ này mới tuyệt làm sao!” Jessie lên tiếng. Buzz khẽ huýt sáo đồng tình.

Ding! Ding! Woody nhìn xuống. Một chiếc điện thoại đồ chơi vừa va vào ủng của anh. “Chào anh bạn nhỏ.” Woody nói. Món đồ chơi lại lăn lên ủng của anh chàng lần nữa. Ding! Ding!

“Chỉ vài phút nữa thôi chuông sẽ reo và các bạn sẽ có giờ chơi mà các bạn hằng mơ ước.” Lotso nói với đám đồ chơi của Andy.

Rex không thể kiềm chế nỗi sự phấn khích của mình. “Giờ chơi thật sự! Tôi không thể chờ được nữa!”

“Bây giờ xin các bạn thứ lỗi, chúng tôi phải quay lại rồi.” Lotso nói. Lão trèo vào chiếc xe tải đang đứng đợi. “Chào mừng các bạn đến với Sunnyside!”

Ken nắm lấy tay Barbie, “Barbie, hãy đi với anh! Anh biết mình chỉ mới gặp nhau, nhưng khi vừa nhìn thấy em anh cảm thấy như chúng ta đã...”

“...được tạo ra để dành cho nhau!”

Barbie và Ken cùng thốt lên. Họ đều ngạc nhiên hết sức. Barbie chào từ biệt các bạn của mình. Họ nhanh chóng chạy tới chiếc xe tải và trèo lên phía sau cùng với Lotso. Chiếc xe lăn bánh. Bé Bự đóng cánh cửa lại khi họ vừa đi qua.

Đám đồ chơi có thể nghe thấy tiếng lũ trẻ chơi đùa và cười nói bên ngoài. “Tại sao thời gian không trôi nhanh hơn được cơ chứ?” Rex than vãn.

Woody bước lên trước. “Mọi người chú ý nào, mặc dù tớ phải thừa nhận nơi này rất tuyệt vời,” anh nói. “Nhưng chúng ta phải về nhà ngay.”

Bạn bè của anh quay sang nhìn lẫn nhau.

Bộ anh chàng này điên rồi hả? “Chúng ta có thể bắt đầu một cuộc đời mới tại nơi này, Woody ạ.” Jessie nói với anh. “Cơ hội để có thể, một lần nữa, đem niềm vui đến cho những đứa trẻ.”

“Cậu cũng có thể ở lại đây đúng không?” Slinky nài nỉ.

“Tớ không thể!” Woody nhăn nhó đáp. “Tớ có một cậu chủ. Các cậu có một cậu chủ – là Andy! Nếu cậu ấy muốn chúng ta đi theo đến đại học, hay ở trên gác xép, thì đó chính là nơi mà chúng ta nên đến! Bây giờ tớ sẽ quay về nhà. Ai muốn đi cùng tớ cũng đều được chào mừng! Đi nào Buzz!”

Anh bắt đầu bước đi, nhưng Buzz vẫn

đứng im tại chỗ.

Woody quay lại. “Buzz?”

Chàng Cảnh sát không gian buồn bã nhìn bạn mình. “Nhiệm vụ của tụi mình với Andy đã kết thúc rồi, Woody ạ...”

“Làm sao cậu có thể nói ra điều đó hả?”
Woody khần khoản.

“Và điều quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải ở bên nhau.” Buzz kết thúc.

“Chúng ta thậm chí còn không ở bên nhau nếu không nhờ có Andy!” Woody chỉ vào bàn chân của Buzz. “Hãy nhìn dưới ủng của cậu xem nào Buzz! Cậu nữa Jessie! Tên của ai được viết dưới đó hả?”

Đám đồ chơi đều cúi gằm mặt. Cuối cùng thì Rex đã nói lên điều mà tất cả mọi người đều đang băn khoăn. “Có lẽ Andy không còn quan tâm đến bọn mình nữa rồi.”

Woody choáng váng. “Đương nhiên là cậu ấy quan tâm chứ!”

“Tỉnh dậy đi Woody!” Jessie cao giọng phản nộ. “Kết thúc rồi! Andy đã trưởng thành rồi!”

“Tớ không thể tin nổi các cậu lại ích kỷ đến vậy.” Woody vặc lại, nhìn chằm chằm vào các bạn của mình, “Vậy thế là xong hả? Sau tất cả những gì ta đã cùng trải qua?”

Buzz bước lên và đưa tay ra. Nhưng

Woody không bắt lấy. Thay vì thế, anh chỉnh lại mũ rồi bước về phía cánh cửa. Bullseye dợm bước theo anh.

“Không được Bullseye.” Woody nói với chú ngựa trung thành. “Chú mày cần phải ở lại đây.”

Anh quay về phía cánh cửa một lần nữa, và một lần nữa Bullseye lại đi theo.

“Bullseye, không được, tao nói là ở lại!” Giọng Woody đột ngột gay gắt hơn.

“Nghe này.” Rồi anh nhẹ nhàng nói thêm.

“Tao không muốn mày bị bỏ lại một mình trên gác xép, được chứ? Giờ thì ở lại đây nhé.” Anh vỗ vỗ trấn an chú ngựa.

Nắm nắm cửa kêu loạch xoạch. Có ai đó chuẩn bị đi vào.

“Tớ phải đi rồi.” Woody chào tạm biệt các bạn của mình.

Cô tiếp tân mở cửa bước vào phòng học. Woody lách qua cánh cửa đang mở rồi bước ra hành lang. Một người gác cổng sém tí nữa thì trông thấy anh chàng, nhưng Woody đã kịp bám vào mặt dưới của chiếc xe đẩy chở rác đang lăn bánh. Người gác cổng đẩy chiếc xe qua sảnh, tiến tới cửa ra. Nhưng đúng vào phút chót ông lại đổi hướng và rẽ vào nhà vệ sinh.

“Không!” Woody tức tối.

Khi người gác cổng bắt đầu cọ bồn rửa, Woody lén vào một buồng vệ sinh. Trên bồn cầu là một cửa sổ đang mở sẵn.

Woody trèo lên bể chứa nước một cách thận trọng. Anh đu người ra ngoài cửa sổ rồi trèo lên máng nước. Từ đó anh leo dần lên mái nhà.

Nhưng khi nhìn xuống, anh nhận ra bức tường bao quanh nhà trẻ quá cao và ở quá xa so với tầm nhảy của mình. Woody cau mày. Anh sẽ ra ngoài bằng cách nào bây giờ?

Đột nhiên một cơn gió thổi bay mũ của anh chàng. Woody đuổi theo chiếc mũ giờ đây đang bị thổi bay qua mái nhà trẻ. Chiếc mũ rơi xuống ngay dưới một chiếc điều đang kẹt vào máng nước. Woody chợt nảy ra một ý tưởng.

Anh đội mũ lên, sau đó tóm lấy chiếc

điều và đưa nó lên đầu như dù lượn. Anh chạy ngang mái nhà rồi nhảy vọt lên. Woody bay ngang qua sân chơi và hạ dần xuống phía bên kia bức tường. Chàng cao bồi cười đắc thắng. Anh đã trốn thoát thành công!

Nhưng trước khi anh kịp thả tay ra khỏi chiếc điều, một cơn gió khác lại cuốn anh lên không trung. Anh bị nâng lên ngày càng cao. Chiếc dù bay chúi xuống rồi lộn tùng phèo. Woody bám vào tay cầm, giữ chặt như mạng sống của mình phụ thuộc vào việc này vậy.

Rắc!

Tay cầm bị gãy. Woody bật ra một tiếng kêu khi đang lao thẳng xuống mặt đất.

Anh đâm sâu vào một cái cây. Chiếc mũ rơi ra khi Woody va phải hết cành này tới cành khác. Cú lao dừng khựng lại khi anh chàng chỉ còn cách mặt đất gần chục phân.

Rất chậm rãi, Woody mở dần một mắt, rồi đến mắt còn lại. Anh đã an toàn rồi! Nhưng anh lại đang bị kẹt. Đầu dây cót sau lưng anh đã mắc vào một cành cây. Đó chính là thứ đã dừng cú rơi lại.

“Hãy vươn tới bầu trời!” Tiếng nói phát ra từ hộp thu âm trong người anh chàng khi anh đứng đưa vòng quanh, cố gắng khó nhọc để gỡ đầu dây cót.

Đúng lúc đó thì cô bé Bonnie, con gái của một nhân viên lễ tân ngược nhìn lên

khi đang chơi nhảy lò cò. Cô bé thấy Woody đang đứng đưa ngay trước mặt mình. Cô bé đảo mắt nhìn quanh xem liệu chủ của anh chàng có ở gần đó không. Nhưng xung quanh hoàn toàn không một bóng người. Bonnie gỡ Woody khỏi cành cây. “Bạn là Phó Cảnh sát trưởng ưa thích của tôi!” Hộp thu âm của anh chàng cất tiếng khi dây cót được thu về vị trí cũ.

“Bonnie!” Mẹ của cô bé gọi từ trong xe. Bà bấm còi.

“Con ra ngay đây!” Bonnie bỏ Woody vào ba lô rồi chạy về phía mẹ.

“Ồ tuyệt thật!” Woody than vãn từ trong ba lô khi chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Ai

mà biết được nó đang đưa anh đi đâu cơ chứ?

Andy sắp sửa lên đường đến trường đại học rồi – và nếu Woody không sớm tìm được đường về nhà thì cậu ấy sẽ đi mà không có anh!

Chương 4

Ở trong phòng Sâu Bướm, Bullseye rầu rĩ rên rỉ. Jessie vỗ về chú ngựa. Cô biết nó đang nhớ Woody. “Tất cả rồi sẽ ổn thôi Bullseye ạ.”

“Woody sẽ đi cùng Andy đến trường đại học.” Buzz tiếp lời. “Đó là điều mà cậu ấy vẫn hằng mong đợi.”

“Oaaaaa!” Hamm thốt lên từ trên bệ cửa sổ. Anh đang quan sát lũ trẻ trên sân chơi. “Chúng đang xếp hàng rồi kia!”

“Mọi người vào vị trí nào!” Buzz ra lệnh.

Chuông reo vang. Đám đồ chơi nghe thấy tiếng la hét và cười đùa bên ngoài hành lang. Những tiếng bước chân dồn dập chạy tới cửa phòng.

“Cuối cùng cũng tới lúc!” Rex hô lên, dang rộng cánh tay của mình. “Tớ sẽ được chơi đùa!” Anh chàng đứng đối diện với cánh cửa. “Đến với ta nào!”

Buzz nhìn quanh. Anh nhận thấy các đồ chơi khác trong phòng Sâu Bướm đang

lùi xa khỏi cánh cửa. Chúng chui vào các
rổ đựng đồ chơi hoặc trốn ra sau bàn
ghế.

Có điều gì đó không ổn ở đây. Buzz chưa
kịp cảnh báo cho bạn bè của mình thì
cánh cửa mở tung, đánh bật Rex bay tới
cuối phòng. Đám đồ chơi có vẻ yếu ớt đi
trông thấy khi một lũ trẻ con lao rầm rầm
vào phòng. Những bàn tay nhỏ xíu háo
hức tóm lấy từng món đồ chơi của Andy.

Một cô bé và một cậu bé kéo dẫn Slinky
quá mức. Một chú bé buộc Bà Đậu
Khoai Tây vào một chiếc tàu hỏa rồi
ném nó vào tường khiến cho tất cả các
bộ phận của bà văng ra tứ tung. Một cô
bé lại dùng tóc của Jessie làm chổi vẽ.

Cô bé khác nữa thì nhúng Hamm vào hồ, kim tuyến và mỳ ống đã nguội.

Một cô bé dùng đầu của Buzz làm búa cho tới khi có cậu bé khác tới cướp mất vương miện bằng giấy mà cô đang đội. Thế là cô khóc ré lên và quăng Buzz đi. Anh chàng hạ cánh xuống bệ cửa sổ, nơi anh có thể nhìn rõ phòng Bướm Bướm ở phía bên kia sân.

Ở bên đó là một thế giới hoàn toàn khác. Trong phòng Bướm Bướm, lũ trẻ ôm ấp Lotso và bè bạn của lão trong khi nghe cô giáo kể chuyện. Lũ trẻ âu yếm ôm lấy những món đồ chơi của mình.

Ở bên đó thực sự đúng là thiên đường. Nhưng còn ở bên này...

Bàn tay của một cậu bé vươn lên tóm lấy Buzz, kéo anh trở lại đám hỗn độn.

“Có một con rắn trong ủng của tôi!”
Tiếng nói vang lên từ hộp thu âm của Woody. Anh đang ở trong phòng của Bonnie.

Bonnie kéo dây cót của anh chàng một lần nữa. “Tớ rất muốn gia nhập đội của các cậu, nhưng trước tiên tớ phải hát một bài đã.”

Bonnie nhoẻn cười. “Một anh Cảnh sát trưởng!” Cô bé thả Woody xuống chiếc ghế bên một chiếc bàn có đám thú nhồi bông vây quanh.

“Tránh ra nào, Ngài Pricklepants!” Bonnie nói, đồng thời đẩy chú nhím mặc quần yếm sang một bên. “Chúng ta có khách!” Bonnie nhún nhảy. “Anh có muốn uống cà phê không?” Cô bé sắp ra một loạt cốc và đĩa vờ rót nước từ ấm. “Nó rất tốt cho anh, nhưng đừng uống quá nhiều nhé không thì anh sẽ phải đi – chờ chút tí sẽ quay lại ngay!” Bonnie lao vội ra khỏi phòng.

Ngay khi cô bé vừa đi khỏi, Woody nhìn quanh. Số đồ chơi còn lại vẫn bất động tại chỗ. “Suytttt! Này! Xin chào!” Woody thì thầm với chú kỳ lân ngồi đối diện. “Các bạn có thể nói cho tớ biết mình đang ở đâu không?”

Chú nhím quay sang suyt với Woody.

“Anh bạn này chỉ đang hỏi thôi mà.” Chú kỳ lân nói.

“Vậy thì xin thứ lỗi!” Chú nhím nổi cáu.

“Tớ chỉ đang cố gắng nhập vai thôi!”

“Tên tớ là Buttercup.” Chú kỳ lân nói với Woody.

Chú nhím cũng quay sang suyt với cậu ta.

“Tớ là Trixie.” Cô nàng tam giác long tham gia cuộc nói chuyện.

Ngài Pricklepants cau có với cô.

“Suyt!!!!!!”

Cô nàng cũng quay sang suýt ngay lại với anh ta.

Woody vẫy tay, cố gắng thu hút sự chú ý. “Này các cậu! Tớ không biết mình đang ở đâu hế...”

“Chúng ta đang ở trong một quán cà phê tại Paris hoặc Jersey.” Trixie đáp lại.

“Ồ đây bọn mình nhập vai nhiều lắm.” Buttercup giải thích. “Cứ thả lỏng, vui vẻ rồi cậu sẽ ổn thôi!”

Woody lắc đầu. Những món đồ chơi này chẳng hiểu gì hết! Nhưng tiếng xả bồn cầu vang lên trước khi anh có thể hỏi thêm. Bonnie đã chạy vào phòng.

“Ai muốn ăn trưa nào?” Cô bé ấn các nút trên chiếc lò vi sóng đồ chơi rồi bê một chiếc đĩa ra. Cô đặt một chiếc bánh kẹp trước mặt Woody. “Món này được làm từ nguyên liệu đặc biệt đấy.” Cô bé nói, nhấc chiếc bánh lên cho anh xem. “Kẹo dẻo!” Cô thả một viên vào mồm rồi kéo dây cốt của Woody một lần nữa.

“Ai đó đã đầu độc giếng nước rồi!” Hộp thu âm thông báo.

Bonnie nhả viên kẹo dẻo ra khỏi miệng. “Đầu độc ư? Ai lại đi làm điều kinh khủng như thế cơ chứ?” cô bé quay lại và nhặt lên một búp bê khác, đồng thời nhai một điệu cười ma quái. “Hee-hee-hee-hee-hee! Mụ phù thủy đáng sợ đây!”

Bonnie cho mụ phù thủy bay quanh phòng. “Hãy coi chừng!”

Bonnie chạy vào phòng thay đồ. “Chúng ta cần tìm một con tàu vũ trụ để chạy trốn khỏi mụ phù thủy!”

Khi cô bé đã đi khỏi, Trixie ghé sang phía Woody. “Cậu diễn tốt lắm!”

“Cậu được huấn luyện theo bài bản truyền thống phải không?” Ngài Pricklepants hỏi.

“Nghe này.” Woody nói, “tớ chỉ cần trốn ra khỏi đây...”

“Không có lối thoát nào hết!” Buttercup thốt lên đầy bi đát.

Woody kinh hoàng nhìn chăm chăm vào chú kỳ lân.

“Tớ đùa thôi mà.” Chú kỳ lân nói. “Cửa ra ở ngay kia kia.”

“Tớ tìm thấy tàu vũ trụ rồi!” Bonnie ré lên. Đám đồ chơi trở nên bất động ngay khi cô bé bước ra khỏi phòng thay đồ. Cô bé đang cầm theo chiếc tên lửa được chế từ hộp giày cũ.

“Nhanh chóng lên tàu nào!” Bonnie giả giọng Woody. “Xin quý khách thắt chặt dây an toàn và gấp bàn ăn lại!” Cô bé ném tất cả đồ chơi vào hộp rồi đặt lên giường. “Mọi người bám chặt nhé, có thể chuyến bay sẽ hơi xóc đấy! Ba! Hai! Một! Bùmmmm!”

Bonnie nhảy uỳnh xuống giường, làm cho đám đồ chơi bật tung lên.

Tất cả đều hạ cánh xuống giường.

“Oaaa!” Bonnie ôm chặt Woody. “Cậu đã thành công rồi anh chàng cao bồi ạ! Cậu đã cứu được chúng tớ!”

Woody mỉm cười với đám đồ chơi xung quanh. Anh không nhớ nổi lần gần nhất mình vui vẻ như thế này là từ bao giờ.

“Ôi trời ạ, lò xo của tớ xoắn hết cả rồi!” Slinky than vãn. Anh chàng nhìn quanh quan sát các bạn mình, những người đang nằm rải rác khắp phòng Sâu Bướm.

“Đuôi của tớ!” Rex hét lên. “Đuôi tớ đâu mất rồi?”

Ông bà Đầu Khoai Tây đang đổi lại các bộ phận của mình. Lũ trẻ đã làm chúng lộn tung phèo hết cả lên!

“Tớ chưa từng có giờ chơi nào vất vả tới thế.” Buzz nói, vắn vẹo lại sống lưng.

“Andy chưa bao giờ chơi với bọn mình theo cách đó!” Rex phàn nàn sau khi kéo được chiếc đuôi của mình ra khỏi tấm bảng dụng cụ.

Lũ đồ chơi quay sang nhìn lẫn nhau. Chúng phải làm gì đây?

“Chúng ta đành phải cố chấp nhận việc

này thôi.” Cuối cùng Jessie lên tiếng.

“Chúng ta đáng ra phải được xếp sang phòng Bươm Bướm!” Ông Đầu Khoai Tây siết chặt tay thành nắm đấm. “Vớ lũ trẻ lớn hơn!”

“Chúng ta sẽ làm rõ chuyện này.” Buzz hứa. “Tớ sẽ đề nghị với Lotso chuyển chúng ta sang phòng của họ.”

Buzz sai bước tới cánh cửa phòng tắm. Anh trèo lên bàn rồi nhảy bám vào tay nắm cửa. Nhưng dù cho anh có dùng sức lên xuống thế nào nó cũng không chịu xoay. “Các cậu thử cánh cửa kia xem!” Anh chỉ tay vào cửa thông ra hành lang.

Jessie cũng nhảy lên và đu lấy tay nắm.

“Nó bị khóa rồi!”

“Cửa này cũng thế!” Slinky hô lên từ cánh cửa dẫn ra sân chơi.

Buzz nhảy xuống mặt đất. “Thử cửa sổ xem.”

Hamm đánh giá ổ khóa với con mắt hiểu biết. “Ừm không ổn rồi. Đây là ổ khóa Fenster Schneckler 380 – ổ khóa chống trẻ em tốt nhất trên thế giới.”

Bà Đầu Khoai Tây mở to mắt kinh hoàng rồi bật khóc, “Chúng ta bị nhốt ở đây rồi!”

“Guợm đã!” Buzz lên tiếng, “các cậu có thấy ô vòm kia không?”

Anh chỉ lên cánh cửa sổ tí hon bên trên cánh cửa thông với hành lang. Nó đang mở toang.

Ông Đầu Khoai Tây rên rỉ. “Ồ ý tưởng tuyệt lắm! Chúng ta phải làm thế nào để lên đó bây giờ?”

Buzz gọi mọi người đến bên một chiếc xe đẩy, nó có một tay cầm và các bánh xe giống như máy cắt cỏ. “Tất cả hợp sức nhé! Đếm đến ba nào! Một. Hai...”

“Ba!” Jessie hô lên.

Đám đồ chơi của Andy lao hết tốc độ, đẩy chiếc xe chạy nhanh nhất có thể.

“Thả ra mau!” Jessie hét. Đám đồ chơi buông tay đồng loạt. Buzz nhảy phốc lên

trên tay cầm trong khi món đồ chơi vẫn đang lao hết tốc lực.

Chiếc xe đẩy va vào thành bàn và phóng Buzz lên không. Ngay phía trên là dây treo tranh ảnh của lũ trẻ. Buzz nắm lấy sợi dây, làm các bức vẽ bay tứ tung. Anh trượt theo nó. Khi đã tới điểm cuối cùng, anh chàng đập vào cán chổi để lấy đà, rồi bật tung đôi cánh bay qua ô vòm.

“Cậu ấy thành công rồi!” Rex hô lên.

“Làm tốt lắm Buzz!” Jessie hoan hỉ. Buzz tháo sợi len buộc quanh người rồi thả nó xuống cho bạn bè của mình.

Tất cả đã nắm chặt một đầu của sợi dây. Buzz buộc chặt đầu còn lại quanh thắt

lưng và đang chuẩn bị trèo xuống hành lang thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói chuyện. Anh dừng phắt lại.

“Mày thấy bọn nó chơi vui đến mức nào không?” Chunk, món đồ chơi quái vật hát rock nói trong khi nhún nhảy dọc hành lang. Gã đi cùng với Twitch, anh chàng đầu ruồi cơ bắp. “Suýt!” Twitch nói. “Lỡ bọn nó nghe thấy mày thì toi.”

Buzz đông cứng. Ở phía bên kia hành lang, trước cửa phòng Bươm Bướm, Ken và Barbie đang chúc nhau ngủ ngon thì hai gã kia bước tới lôi Ken đi cùng.

“Đi nào Romeo.” Twitch nói. “Bọn tao muộn mất rồi.”

Ken và đám đồ chơi dữ tợn biến mất vào trong phòng chờ giáo viên tối om.

Buzz lặng lẽ tụt xuống sàn nhà. Anh tháo sợi len ra khỏi thắt lưng rồi nhanh chóng bám theo họ.

Ken, Twitch và Chunk bước tới trước một máy bán hàng tự động. Ken mở nắp ở dưới rồi tất cả cùng bước vào trong.

Buzz vẫn theo sát nút. Bên trong máy, anh thấy có Twitch, Chunk, Ken, tên bạch tuộc đồ chơi Stretch và gã người máy Sparks. Tất cả bọn chúng đang tụ tập quanh bàn, đánh bạc bằng tiền đồ chơi, pin và đồ nữ trang bằng nhựa. Buzz lẩn trong bóng tối, chăm chú quan sát.

“Này, tụi bay nghĩ gì về bọn lính mới?”
Ken hỏi khi đám còn lại đang đặt cược.
“Có tên nào có khả năng làm quản lý không?”

“Dìm hết chúng vào hồ cát đi.” Stretch đùa cợt.

“Hoặc để cho lũ trẻ con xử lý cũng được!” Twitch gào lên.

“Còn gã đồ chơi vũ trụ thì sao?” Ken hỏi. “Trông có vẻ được việc đấy.” Buzz giật nảy người. Chúng đang nói về anh!

“Đám đồ chơi đó toàn là đồ bỏ đi.”
Twitch kết luận. “Chúng không trụ nổi quá một tuần đâu!”

Buzz choáng váng. Đồ bỏ đi ư? Một tuần? Anh phải đi báo ngay với mọi người mới được! Nhưng khi quay lại, anh thấy mình đang mặt đối mặt với Bé Bự.

Cậu bé búp bê khổng lồ tóm lấy Buzz rồi ném anh ra giữa quảng sáng. Twitch và Chunk ngay lập tức giữ chặt lấy hai tay Buzz.

“Ồ ồ.” Ken thốt lên. “Chúng ta vinh dự được ai tham gia cùng thế này?”

“Thả tôi ra!” Buzz gào.

“Lôi nó vào thư viện.” Ken ra lệnh.

“Khôngggg!” Buzz la lên nhưng ngay lập

tức bị một chiếc tát hê trùm kín mặt.
Tiếng hét của anh phát ra trong câm lặng.

Chương 5

Trong lúc đó, Bonnie đang ngủ ngon lành trên giường. Cô bé đặt tất cả đồ chơi của mình ngay bên cạnh. Woody lên xuống giường rồi tiến về phía ba lô của Bonnie. Địa chỉ nhà cô bé được ghi ngay trên nhãn tên.

“Số 1225 đường Sycamore!” Woody thì thầm.

“Suyttt!” Ngài Pricklepants thốt lên từ phía chiếc giường. “Woody! Cậu đang làm gì vậy?”

“Tớ phải rời khỏi chỗ này!” Woody đáp lại.

Đám đồ chơi ngạc nhiên hết sức. “Hôm nay cậu chơi không vui à?” Buttercup hỏi.

“Ồ không, đương nhiên là tớ vui rồi! Nhiều năm rồi tớ chưa được vui vẻ đến vậy. Nhưng các cậu thấy đấy, tớ đã có chủ rồi.” Woody cho họ xem tên của Andy được viết dưới ủng của anh. “Cậu

ấy là Bonnie của tớ, và cậu ấy sắp phải đi rất xa. Tớ phải trở về nhà ngay lập tức!”

“Nhà cậu ở đâu?” Một hạt đậu trong bình đậu bọc vải hỏi.

“Phố Elm. Số 234 phố Elm.” Woody ngẫm nghĩ một lúc rồi nói thêm. “Các cậu có bản đồ không?”

Trong lúc đó, tại nhà trẻ Sunnyside, Buzz đang bị trói chặt vào một chiếc ghế. Ken, Bé Bự và đám đồ chơi khác đã nhốt anh vào trong buồng để đồ.

“Tôi yêu cầu được nói chuyện với

Lotso.” Buzz gào lên.

“Câm miệng đi Buck Rogers!” Ken nạt.
“Mày chỉ được nói chuyện với Lotso khi
tụi tao cho phép.”

Đột nhiên cửa phòng bật mở. Lotso ngạc
nhiên đứng chết trân ở ngưỡng cửa.

“Ken? Tại sao cậu lại trối đồ chơi này
lại?”

“Ồ... ừm... hửn... hửn...” Ken ấp úng.
“Hửn trốn thoát ra ngoài thưa ông!”

“Trốn thoát à? Ôi không! Đây không phải
là cách đối xử đúng mực với khách!”

Lotso đóng cửa lại. Lão tiến về phía

Buzz và bắt đầu cười trối. “Cậu có thể đứng dậy được rồi. Tôi thật sự xin lỗi.”

Buzz lườm Ken, sau đó quay sang chú gấu bông màu hồng. “Lotso, tôi e rằng đã có một sự hiểu nhầm. Lũ trẻ ở trong phòng Sâu Bướm có độ tuổi không phù hợp với chúng tôi.” Buzz phân trần. “Chúng tôi xin yêu cầu được chuyển sang phòng Bướm Bướm.” Lotso tươi cười. “Ồ, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu đó của cậu!”

“Lotso, nhưng mà...” Ken phản đối.

“Thôi đi Kenneth!” Lotso nạt. “Món đồ chơi này đã cho thấy khả năng tự chủ động! Tổ chức lãnh đạo! Tôi nghĩ chúng ta đã tìm thấy một người quản lý! Mọi

người đã nghe rõ chưa? Chúng ta đã có một người quản lý!”

“Tuyệt!” Buzz mỉm cười. “Để tôi đi gọi bạn bè của mình.”

Anh cất bước nhưng Lotso đột ngột bước sang chắn đường. “Nào nào... Chờ chút đã anh bạn! Lũ trẻ ở phòng Sâu Bướm vẫn cần có ai đó để chơi cùng!”

Mặt Buzz biến sắc. “Nhưng bạn bè của tôi không phù hợp với nơi đó!”

“Ồ đương nhiên là không có ai trong số chúng ta phù hợp cả!” Lotso gật đầu đồng tình. “Tôi công nhận! Chính vì vậy, vì lợi ích của tất cả mọi người – chúng tôi mong những đồ chơi mới đến, những

người khỏe mạnh hơn – càng đáng giúp những việc nặng nhọc mà chúng tôi không còn đủ khả năng chịu đựng nữa.”

Buzz nhăn mặt, phân vân không biết nên làm gì tiếp theo. “Thật sự điều ông nói nghe rất có lý, nhưng rất tiếc tôi không thể chấp nhận đề nghị này.” Nếu bạn bè anh phải ở lại phòng Sâu Bướm, anh sẽ không bỏ rơi họ. “Chúng tôi là một gia đình – chúng tôi phải ở bên cạnh nhau.”

Nụ cười của Lotso biến mất. “Anh đúng là người đàn ông của gia đình nhỉ? Tôi rất thông cảm.” Lão nheo mắt lại rồi quay sang gạt đầu dứt khoát với Bé Bự. “Trời hấn lại vào ghế phạt.”

Cậu bé búp bê khổng lồ tóm lấy Buzz và

ấn chặt anh chàng Cảnh sát vũ trụ xuống ghế.

“Các người làm gì vậy?” Buzz vùng vẫy, nhưng Bé Bự quá khỏe. “Thả tôi ra ngay!”

Lotso quay sang phía Ken. “Gọi Bookworm đi.”

Ken huýt sáo. Tất cả mọi người ngừng đầu nhìn hướng lên phía âm thanh sột soạt. Máy ngăn trên cùng của phòng chứa đồ chất đầy sách hướng dẫn đồ chơi. Đột nhiên, một món đồ chơi mọc sách cỡ lớn sẽ xuất hiện giữa những trang sách. Bookworm thả quyển hướng dẫn đồ chơi Buzz Lightyear cho Lotso.

Lotso lật nhanh các trang giấy. “Bắt đầu nào! Tháo ốc vít để mở nắp hộp chứa pin.” Lão bắt đầu đọc.

Bé Bự và Twitch đề sắp Buzz xuống sàn nhà. “Các người đang làm gì vậy?” Buzz hét lên trong khi gã người máy Sparks mở nắp hộp pin của anh.

“Đề cài đặt lại đồ chơi Buzz Lightyear của bạn về tình trạng ban đầu.” Lotso đọc tiếp, “hãy gạt cần từ nút Play về Demo.”

“Dừng lại ngay!” Buzz gào lên. Anh tiếp tục vùng vẫy, nhưng Bé Bự đề chặt anh xuống. Twitch với tay về phía cần gạt ở sau lưng Buzz.

“Khôngggggggg!” tiếng hét của Buzz vang vọng khắp hành lang.

“Tiếng gì vậy nhỉ?” Jessie hỏi. Cô và bạn mình hoang mang nhìn lẫn nhau. Tất cả bọn họ đều nghe thấy tiếng hét.

“Có vẻ như nó phát ra từ bên ngoài hành lang thì phải!” Hamm nói.

Bà Đầu Khoai Tây rút một mắt ra. “Đề tứ xem có chuyện gì cho!” Cầm một mắt trên tay, bà đưa nó xuống khe cửa rồi quay hết bên này tới bên khác. Đám đồ chơi liên tục tập quanh bà. Bà Đầu Khoai Tây há hốc mồm. “Tớ nhìn thấy Andy!”

“Gì cơ?” Jessie thốt lên.

Ông Đầu Khoai Tây nghi ngờ. “Không thể nào!”

“Không, không phải thế.” Vợ ông đính chính, “em nhìn thấy Andy thật mà! Trong phòng của cậu ấy.” Bà ngẫm nghĩ một lúc, cố nghĩ xem tại sao mình lại làm được thế. “Con mắt còn lại của em!” Cô thốt lên. “Là do con mắt em bị mất ở nhà.”

Bà nheo mắt, cố tập trung nhìn quanh phòng Andy. “Andy đang ngồi ngoài hành lang.” bà thuật lại với đám đồ chơi. “Cậu ấy đang nhìn lên gác xép. Chờ đã, sao trông cậu ấy buồn bã vậy nhỉ?”

Bà Đầu Khoai Tây thấy Andy đứng nói chuyện với mẹ. Cậu chỉ vào vị trí ngay dưới thang gấp dẫn lên gác xép. Đó cũng chính là chỗ cậu đặt đám đồ chơi xuống. Cậu nhặt một túi rác lên rồi đưa cho mẹ mình xem.

“Ôi không!” Bà Đầu Khoai Tây rên rỉ.
“Chuyện này thật kinh khủng!” Bà nhét lại mắt vào chỗ cũ rồi quay lại với các bạn của mình. “Andy đang tìm bọn mình! Tớ nghĩ cậu ấy đã thật sự định cắt chúng mình lên gác xép đấy!”

“Vậy là Woody đã nói thật!” Slinky nói.

“Các cậu, chúng mình sẽ trở về nhà!”
Jessie khẳng định.

Nhưng đúng lúc đó, cửa phòng tắm cột
kẹt mở ra. Lotso và băng đảng của mình
tràn vào phòng.

“Buổi tối mới yên bình làm sao! Các bạn
có ổn không?” Lotso hỏi.

“Lotso!” Jessie chạy vội lại về phía lão.
“Cảm ơn trời đất! Ông có thấy Buzz đâu
không?” Đám đồ chơi còn lại nhanh
chóng tụ tập xung quanh.

“Có một hiệu lăm tai hại ở đây!” Bà Đầu
Khoai Tây phân trần. “Chúng tôi phải rời
khỏi đây ngay lập tức!”

“Rời khỏi đây à?” Lotso tỏ vẻ ngạc
nhiên. “Có việc gì vậy, các bạn vừa mới
đến tức thì mà! Lại rất đúng lúc nữa chứ!

Chúng tôi đang thiếu người tình nguyện để chơi với lũ trẻ nhỏ!” Lão cười, nhưng nụ cười đó không mang chút thành ý nào. “Bọn chúng rất thích đồ chơi mới.”

“Thích ấy hả?” Ông Đầu Khoai Tây cao giọng đáp lại. “Chúng tôi đã bị cắn xé! Bị giẫm đạp! Bị dính đầy nước dãi lên người!”

“Các người thử nhìn túi xách của tôi mà xem!” Bà Đầu Khoai Tây giơ lên. Chiếc túi hằn lên nham nhở những vết răng.

Lotso dí sát mặt mình vào mặt bà. “Vấn đề là thế này, Củ khoai ngọt ngào ạ – các người không được rời Sunnyside.”

“Củ khoai ngọt ngào à?” Bà Đầu Khoai

Tây nổi giận. “Ông nghĩ mình đang nói chuyện với ai vậy hả? Tôi có hơn 30 phụ kiện và tôi xứng đáng nhận được nhiều sự tôn trọng...” Lotso giật phăng mồm bà ra, buộc bà phải im lặng.

“Này! Không ai được giật mồm vợ tôi! Ngoại trừ tôi!” Ông Đầu Khoai Tây la lên trong lúc cố giành lại chiếc mồm. “Trả lại đây đồ thơm tho lông lá!”

“Nhanh lên nào các bạn.” Jessie giận dữ thốt lên, “bọn mình phải về nhà ngay lập tức.” Cô nàng bước về phía cửa.

“Này cô kia!” Lotso gọi với theo. “Cô không được phép đi đâu hết.”

“Vậy hả?” Jessie nạt lại. “Vậy ai sẽ cản

chúng tôi lại?” Cô nàng định quay người bỏ đi thì đụng ngay phải Buzz.

“Buzz!” Rex mừng rỡ. “Cậu trở lại rồi!” Anh chàng chạy lại định ôm bạn mình.

Nhưng khi thấy Rex chạy về phía mình, Buzz liền thủ thế, rồi nhảy bật lên xoay người đồng thời tung ra một cú đá. Anh quật ngã tất cả đám đồ chơi của Andy cùng một lúc. “Tù nhân đã được kiểm soát, thưa Chỉ Huy Lotso!” Buzz hô lên, giơ tay chào.

“Buzz, anh đang làm gì vậy?” Jessie kêu lên.

Buzz nạt lại cô nàng. “Im đi bọn tay sai của Zurg! Bọn bay đang bị bao vây bởi

lực lượng Vệ Binh Ngân Hà!”

Những món đồ chơi của Andy trao nhau những cái nhìn ái ngại. Zurg? Vệ Binh Ngân Hà? Có điều gì đó không ổn ở Buzz. Anh đang thật sự tưởng mình là một Cảnh sát vũ trụ!

“Làm tốt lắm, Lightyear.” Lotso vỗ lưng Buzz. “Bây giờ thì giam chúng lại!”

“Tuân lệnh, thưa ngài!” Buzz giúp băng của Lotso quây đám đồ chơi về phía một dãy giỏ nhựa đựng đồ rồi nhốt tất cả bọn họ vào trong.

“Buzz?” Jessie thò tay qua thanh giồng giỏ nhựa, đặt tay lên vai anh. “Chúng ta là bạn cơ mà!”

“Đừng nói dối ta, đồ đàn bà lật lọng!”
Buzz nói, phui tay cô nàng ra.

“Bỏ móng tay của ngươi ra khỏi vợ ta ngay!” Ông Đầu Khoai Tây hét lên khi Bé Bự nhồi Bà Đầu Khoai Tây vào một cái giỏ.

Bé Bự tóm lấy Ông Đầu Khoai Tây.

“Này, ngươi đang làm trò gì thế? Thả ta ra ngay cái đồ-ngốc-dãi-rớt-lòng-thòng kia!” ông la lối ầm ỹ.

“Ta nghĩ củ khoai này phải được dạy cho cách cư xử đúng mực! Dem hấn nhốt vào Hộp Giam.” Lotso bảo Bé Bự.

Đúng lúc Bé Bự xách Ông Đầu Khoai Tây theo ra sân chơi, Barbie bước vào

phòng. “Ken? Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Cô hỏi. “Anh đang làm gì bạn bè em thế này?” Cô nhìn về phía dãy hộp giam. Twitch và Chunk vừa nhét bộ ba Người Ngoài Hành Tinh vào vừa cười ha hả. Barbie choáng váng.

“Chúng ta chấm dứt tại đây!” Cô nạt Ken, lao về phía dãy hộp. Twitch liền nhốt cô lại cùng với bạn bè của mình.

“Lightyear!” Lotso ra lệnh. “Hãy phổ biến luật giới nghiêm của chúng ta đi.”

“Xin tuân lệnh, thưa ngài!” Buzz giơ tay chào. “Tù nhân phải ngủ trong xà lim! Tù nhân nào dám trốn sẽ bị nhốt vào Hộp Giam! Điềm danh vào bình minh và trước giờ ngủ! Ai bỏ lỡ buổi điềm danh

cũng sẽ bị nhốt vào Hộp Giam! Tù nhân không được nói chuyện trừ khi được phép! Ai dám cãi lại sẽ phải ngủ cả đêm...” “Trong Hộp Giam.” Jessie gào lên. “Bọn tôi biết rồi.”

Buzz quay phắt lại đối diện với cô nàng.

Lotso đặt tay lên vai anh chàng. “Bình tĩnh nào anh lính!” Lão trèo lên trên một dãy khối xếp hình. “Nghe cho rõ đây các bạn. Chúng tôi có một số quy tắc làm việc tại Sunnyside! Nếu các bạn bắt đầu từ nơi thấp nhất và chịu khó, cuộc đời các bạn sẽ như thiên đường! Nhưng nếu các bạn vi phạm luật lệ, dám bước qua giới hạn, cố trốn ra trong đêm, thì...” lão ném thứ gì đó về phía họ. Nó trượt qua

sàn và dừng lại ngay trước xà lim của Jessie.

Đám đồ chơi của Andy há hốc mồm. Đó chính là mũ của Woody!

Jessie quay sang lườm Lotso. “Các người đã làm gì anh ấy?”

“Cố ngủ cho ngon nhé!” Lotso nói, mỉm cười trong khi leo lên phía sau xe tải. “Ngày mai các bạn phải chơi đùa cả ngày đấy!”

Lão và đồng bọn của mình vừa lái đi vừa cười ha hả. Đám đồ chơi của Andy vẫn có thể nghe thấy tiếng cười cho đến lúc bọn chúng về đến phòng Bươm Bướm.

Chương 6

“1-2-2-5.” Woody nhấn bàn phím. Đám đồ chơi của Bonnie đã dẫn anh vào máy tính trong bếp. Trước hết Woody phải tìm hiểu xem mình đang ở đâu đã – và nhà Andy ở chỗ nào. “Sy-ca-more. Được rồi, tìm kiếm!”

Cô nàng tam giác long nhấn phím Enter.

Một tấm bản đồ xuất hiện trên màn hình. Woody không thể tin vào mắt mình – nhà của Andy ở ngay sau góc đường này!

Woody biểu diễn một điệu nhảy chiến thắng nho nhỏ, sau đó nhanh chóng tiến về phía cửa dành cho chó mèo. “À suýt nữa tớ quên mất.” anh nói với đám đồ chơi còn lại, “nếu có ai trong số các cậu đến nhà trẻ Sunnyside, làm ơn nói giúp tớ với họ là Woody đã về đến nhà rồi nhé!”

Đám đồ chơi của Bonnie há hốc mồm. “Cậu đến từ Sunnyside hả?” Cô búp bê rách Dolly hỏi.

“Nhưng cậu trốn thoát bằng cách nào vậy?” Trixie tròn tròn mắt hỏi thêm.

“Ô ra khỏi đó cũng không dễ đâu...”

Woody khựng lại. Anh có linh cảm không lành. “Các cậu bảo ‘trốn thoát’ là có ý gì vậy?”

“Sunnyside là một nơi sâu thẳm và tuyệt vọng được thống trị bởi một con gấu độc ác người sục mùi dâu!” ngài Pricklepants trả lời anh giọng gấp gáp.

“Lotso à?” Woody hỏi đầy nghi hoặc.

“Gã đó có thể ra vẻ cao quý và thân thiện.” Buttercup nói. “Nhưng ở bên trong, hắn là một con quái vật!”

Ngài Pricklepants chỉ lên bậc cửa sổ, nơi một chú hề đồ chơi bị hỏng đang ngồi, đờ đẫn nhìn ra ngoài. “Chuckles sẽ

giải thích cho cậu!”

“Đúng vậy, tớ đã từng quen Lotso.”
Chuckles cất tiếng. Giọng cậu buồn bã và chậm rãi. “Hắn đã từng là một đồ chơi tốt. Một người bạn. Chúng tớ có cùng cô chủ – Daisy. Cô bé yêu quý tất cả bọn tớ, nhưng Lotso là một ngoại lệ đặc biệt. Họ làm mọi thứ cùng nhau. Cậu sẽ không thể tìm được một đứa trẻ hay một món đồ chơi nào yêu quý nhau hơn thế.”

Woody gật đầu. Anh biết cảm giác đó như thế nào.

“Một ngày nọ,” Chuckles tiếp tục,
“chúng tớ lên xe đi chơi. Tại một trạm nghỉ, bọn tớ chơi đùa một chút. Sau bữa

trưa. Daisy thiếp đi mất. Cô bé không bao giờ quay lại nữa...”

Chú hề giải thích rằng bố mẹ Daisy đã lái xe về mà quên mất đám đồ chơi của cô bé còn ở đó. Cậu và Lotso và Bé Bự đã chờ mãi và chờ mãi, nhưng họ không trở lại.

Sau đó ba món đồ chơi bắt đầu tự tìm đường về nhà. “Lotso không chịu bỏ cuộc.” Chuckles tiếp tục kể. “Tưởng như cuộc tìm kiếm là vô tận, nhưng cuối cùng bọn tớ cũng về được nhà của Daisy.”

Họ về nhà lúc ngày đã là đêm. Bé Bự nâng Lotso và Chuckles lên để nhòm vào cửa sổ phòng Daisy. Nhưng họ đã về quá muộn: Daisy đang say giấc bên một chú

gấu bông màu hồng mới tinh.

“Hôm ấy đã có gì đó thay đổi bên trong Lotso.” Chuckles nói với Woody. “Có gì đó đã tan vỡ.”

Bé Bự lúc đó đang đeo một mặt dây chuyền khắc tên của Daisy. Lotso giận dữ đến mức giật tung mặt dây chuyền khỏi cổ Bé Bự. Lotso không cho cả Bé Bự lẫn Chuckles vào với Daisy. “Cô ấy không còn yêu thương các người nữa đâu!” Lotso quát họ. “Giờ thì đi thôi!”

“Chúng tớ lạc lõng. Không ai yêu thương. Không ai cần đến.” Chuckles nói. “Sau đó chúng tớ tìm đến Sunnyside. Nhưng Lotso không còn là bạn của tớ nữa. Anh ta chẳng bao giờ có bạn nữa.

Anh ta chiếm quyền kiểm soát Sunnyside, làm náo loạn toàn bộ hệ thống.”

Chuckles thò tay vào túi áo trước. Cậu rút ra mặt dây chuyền bằng nhựa đã từng thuộc về Bé Bự. Nó đã mòn vẹt và mờ đi theo thời gian, nhưng Andy vẫn có thể đọc được dòng chữ TRÁI TIM TÔI THUỘC VỀ DAISY.

“Việc Lotso đã làm là hoàn toàn sai trái.” Chuckles nói. “Đám đồ chơi mới – họ chẳng có cơ hội nào để trụ lại!”

“Nhưng bạn bè của tớ đang ở trong đó!” Woody há hốc mồm.

“Cậu không thể quay lại đó được!”

Buttercup nhân mạnh.

“Trở về đó bây giờ chẳng khác gì tự sát.” Ngài Pricklepants khuyên nhủ Woody.

“Vậy còn Andy thì sao?” Dolly hỏi.

Trixie gật đầu. “Chả phải cậu ấy sắp vào trường đại học à?”

Woody nhìn những khuôn mặt nghiêm trọng của đám đồ chơi. Anh không biết mình phải làm gì. Bạn bè của anh cần anh. Nếu những gì Chuckles nói là sự thật, Woody hiểu rằng bạn bè của mình sẽ không bao giờ thoát được khỏi Sunnyside nếu không được anh giúp. Nhưng Andy cũng cần anh. Và nếu anh

không sớm trở về nhà, Andy sẽ ra đi...
mãi mãi.

Chương 7

Phòng Sâu Bướm tối đen và yên lặng.
Đám đồ chơi của Andy đã bị nhốt trong xà lim. Anh Cảnh sát vũ trụ Buzz đi tuần quanh trại giam.

Bullseye nhìn chiếc mũ của Woody và rên rỉ. Jessie vớ tay qua thanh chắn để xoa mõm chú ngựa. “Tao cũng nhớ

Woody. Nhưng anh ấy không thể quay lại nữa rồi.”

Cửa phòng tắm bật mở. Chiếc xe tải chở rác đồ chơi lao vào phòng. Lotso và băng của lão đang ngồi ở phía sau hò hét. Chiếc xe tải dừng phắt lại trước dãy xà lim.

“Chào buổi sáng, các trại viên!” Lotso ngâm nga.

Buzz đột ngột lên tiếng. “Thưa Chỉ Huy Lotso! Tất cả đều ổn! Không có gì để báo cáo!”

“Tốt lắm, Lightyear ạ!” Lotso gật đầu với anh. “Đi nào, chúng tôi cần anh trở lại Căn Cứ Ngôi Sao!”

Buzz nhảy lên phía sau xe tải.

“Chờ đã!” Bà Đầu Khoai Tây kêu lên.
“Các người đã làm gì chồng tôi?” Bé Bự bước lên phía trước. Nó ném Ông Đầu Khoai Tây xuống sàn nhà. Người ông dính đầy cát và đang run rẩy. Ông đã bị nhốt cả đêm trong Hộp Giam – hộp cát của nhà trẻ Sunnyside! “Các người hãy chuẩn bị dần đi là vừa.” Lotso vui vẻ lên tiếng. “Bọn mi sắp có hẹn chơi đùa cùng định mệnh đấy.”

Sáng hôm đó, Bonnie vui vẻ chạy đến nhà trẻ Sunnyside. Cô treo ba lô của mình lên móc treo áo khoác, rồi chạy vội lại chỗ bàn bè của mình.

Woody cẩn thận mở khóa kéo ba lô, anh đã lén trốn vào đây để quay lại Sunnyside. Giờ đây Woody đứng nhòm ra từ trong ba lô. Khi không có ai chú ý, anh trèo lên trên nóc một giá sách, rồi đẩy một tấm ván trần nhà ra, trèo lên trần. Anh bò qua trần nhà, hướng về phía tiếng cười nói của đám trẻ nhỏ đang chơi đùa.

Woody lại kéo một tấm ván trần khác sang một bên, rồi nhảy sang góc xép ở góc phòng Bướm Bướm. Anh rón rén bò lại gần mép ván và nhìn quanh căn phòng bên dưới. Một đứa trẻ đang đập đầu của ông bà Khoai Tây xuống sàn nhà. Một đứa khác nắm tóc Jessie vung vẩy qua lại, rồi ném cô nàng vào một bức tường.

Woody kinh hãi. Việc này thậm chí còn tồi tệ hơn những gì anh tưởng tượng!

Ding! Ding! Woody nhìn xuống chân mình. Đó chính là chiếc điện thoại đồ chơi đã lăn qua chân anh trong lần đầu anh đến Sunnyside. Chiếc điện thoại lại đổ chuông lần nữa. Sau đó nó tự vút ống nghe của mình ra rồi lăn trở vào bóng tối.

Woody hoang mang nhặt ống nghe lên, ép vào tai mình. “Ừm... a lô?”

“Đáng ra cậu không nên quay lại, anh chàng cao bồi ạ.” Chiếc điện thoại nói. Giọng của cậu ta khắc nghiệt và chết chóc. “Bọn chúng đã thắt chặt lại an ninh từ lúc cậu trốn thoát. Bây giờ cậu và bè

bạn của mình sẽ không thể rời khỏi đây được nữa.”

“Tớ đã trốn thoát một lần rồi mà.”
Woody phản pháo.

“Cậu đã gặp may một lần.” Chiếc điện thoại dính chính. “Chỉ có một cách để đồ chơi có thể thoát ra được khỏi chốn này...” Cậu ta lăn về phía cửa sổ và chỉ cho Woody nhìn tận mắt. Woody nhòm ra ngoài. Trong sân chơi, một người gác cổng đang nhồi một đồng túi rác vào máng đựng rác. Lăn trong đồng đó là một chiếc tàu hỏa đồ chơi vỡ nát. Nó đang được đem đi vứt cùng với đám rác rưởi còn lại.

“Anh chàng tội nghiệp.” Chiếc điện thoại

nói. “Xe chở rác sẽ đến vào sáng sớm. Sau đó cậu ta sẽ được chở ra bãi rác.”

Woody rùng mình. “Nghe này, tớ rất biết ơn vì cậu đã quan tâm, anh bạn đầy kinh nghiệm ạ. Nhưng có một người đang ngóng chờ bọn tớ. Bọn tớ phải trốn ra ngay lập tức, bằng cách này hay cách khác. Tớ sẽ rất biết ơn nếu cậu giúp chúng tớ một tay.”

Chiếc điện thoại thờ dài. “Thôi được, nếu cậu muốn trốn thoát khỏi đây, thứ đầu tiên cậu phải vượt qua là những cánh cửa.”

Woody mừng rỡ ra những cánh cửa khác nhau – cửa dẫn ra sân chơi, cửa lớp, cửa chính.

“Chúng được khóa chặt hằng đêm, cả từ bên trong lẫn bên ngoài.” Chiếc điện thoại nói tiếp. “Tất cả chìa khóa đều được treo trên móc trong văn phòng.”

Woody gật đầu. “Tớ nhớ rồi. Tiếp theo là gì?”

“Lotso cho vô số xe tải đi tuần suốt đêm.” Chiếc điện thoại giải thích. “Dọc hành lang. Trong tiền sảnh. Ngoài sân chơi.”

Woody không tỏ ra lo lắng về việc đó. “Thế còn tường bao quanh thì sao?” Anh hỏi.

“Cao hai mét rưỡi. Gạch làm từ xỉ than. Không có cách nào vượt qua được đâu.”

Woody cau mày. “Chỉ có thể thôi à? Nghe có vẻ không tệ lắm.”

“Không chỉ có vậy đâu.” Chiếc điện thoại tán thành. “Trở ngại thật sự của các cậu là Monkey.”

Monkey, Woody đã nhớ ra con khỉ đó — nó có mặt tại bàn tiếp tân khi mẹ của Andy bê bọn họ vào nhà trẻ. Nó cầm trên tay một cái chũm chọe, mắt mở to và có nụ cười nom mà rợn tóc gáy.

Chiếc điện thoại giải thích với Andy rằng Monkey theo dõi hệ thống camera hằng đêm. “Nó thấy mọi thứ. Các lớp học. Mọi hành lang. Thậm chí cả sân chơi.” Cứ lúc nào nó thấy một món đồ chơi đang cố tẩu thoát, nó sẽ đập cái

chùm chọc của mình to tới mức cả Sunnyside ai cũng nghe thấy. Sau đó những chiếc xe tuần tra sẽ lập tức phóng đến để tóm món đồ chơi đó lại. “Bạn có thể bỏ được khóa cửa, lén qua lính gác, trèo lên tường nhưng nếu cậu chưa giải quyết được con khỉ đó thì các cậu sẽ không thể đi đâu hết.”

Woody cảm ơn sự giúp đỡ của chiếc điện thoại đúng lúc giáo viên thông báo cho nghỉ giải lao. Woody quan sát lũ trẻ bỏ đám đồ chơi lại rồi lao âm âm ra khỏi phòng.

“Suyttttt!” Woody thì thầm khi bọn trẻ đã đi hết. “Suytttt! Này các cậu!”

“Woody?” Jessie thốt lên và chạy như

bay về phía anh. Số còn lại chạy sát ngay sau cô nàng.

“Cậu còn sống!” Slinky vui mừng.

“Đương nhiên là tớ còn sống rồi – ô, mũ của tớ đây rồi!” Woody nói, lấy lại chiếc mũ từ Bullseye trung thành. Anh nhìn quanh. “Chờ đã – Buzz biến đâu rồi?”

“Lotso đã làm gì đó với cậu ấy!” Rex kêu lên.

“Cậu ta cứ nghĩ mình là Buzz Lightyear thực thụ!” Slinky nói thêm.

“Ôi không.” Woody rên rỉ.

“Woody à, bọn tôi đã sai khi rời bỏ

Andy.” Jessie nói với anh. Cô nàng cúi gằm mặt xuống đất. “Tôi đã sai.”

Woody lắc đầu, “Chính tớ mới là người đã sai khi bỏ lại các cậu. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.”

Tất cả đám đồ chơi đều mỉm cười, hoan hỉ vì Woody đã quay trở lại.

“Nhưng Andy sắp tới trường đại học rồi!” Slinky đột ngột lên tiếng.

Jessie há hốc mồm. “Bọn mình sẽ đưa cậu về nhà trước khi Andy rời đi vào ngày mai!”

“Ngày mai hả?” Hamm lặp lại. “Nhưng thế có nghĩa là...”

Woody gật đầu. “Có nghĩa là chúng ta sẽ trốn ra khỏi đây ngay trong đêm nay.”

Chương 8

Tối muộn hôm đó, trong khi những món đồ chơi của Andy đang uể oải nhìn ra từ sau thanh chắn nhà tù thì từ đâu Ken bỗng nhảy ra tuýt còi inh ỏi. Ngay cạnh là đó Bé Bự và Buzz nghiêm trang đứng gác.

“Cô nàng cao bồi.” Ken vừa điểm danh

vừa bước dọc dãy giỏ đựng đồ chơi.

“Đây này.” Jessie gào lên.

“Ngựa.”

Bullseye rên rỉ.

Ken tiếp tục gọi tên từng người mà không hề nhận ra Woody đang quan sát qua khe hở trên tấm vách trần nhà.

“Lão Đầu Khoai Tây.” Ken gọi. “Lão Đầu Khoai Tây đâu rồi?”

Buzz chạy lại khám xét phòng giam của Ông Đầu Khoai Tây. Anh chỉ thấy có mỗi một cục nhô lên dưới tấm chăn có hình dáng giống củ khoai tây.

“Này! Lão Rễ Củ kia!” Buzz gọi âm lên.
“Dậy đi!” Khi Buzz đập vào thanh chắn nhà tù, một củ khoai tây thật lặn ra từ phía dưới tấm chắn.

“Không thể nào!” Buzz thốt lên. Anh nhìn quanh phòng và ngay lập tức phát hiện ra Ông Đầu Khoai Tây. Ông đang vát vũa tìm cách mở khóa cửa sổ. “Này lão kia!”

Buzz và Ken vội vã đuổi theo Ông Đầu Khoai Tây. Bé Bự tập tễnh chạy theo sau.

Woody cười thầm – phần đầu của kế hoạch đã thành công mỹ mãn! Ngay khi Buzz, Ken, và Bé Bự không để ý, Woody lách ra khỏi chỗ ẩn nấp trên trần nhà. Anh chàng bẻ cong một đoạn dây thép

rồi móc nó lên chiếc dây treo tranh của
bọn trẻ.

Trong khi đó, Ông Đầu Khoai Tây co giò
chạy vào nhà vệ sinh, nhưng cánh cửa lại
bị khóa chặt. Buzz, Ken và Bé Bự bao
vây ngay lập tức.

“Định trở thành kẻ gây rối hả lão kia?”
Ken gầm gừ.

Slinky nhẹ nhàng trượt ra khỏi nhà tù mà
không hề bị phát hiện. Chú cún chạy ra
tới được giữa phòng đúng lúc Woody
nhảy xuống từ chiếc dây treo. Chàng cao
bôi vừa kịp túm lấy cậu bạn và đu ngược
trở lại trần nhà. Woody và Slinky rón rén
bò vào chỗ ẩn nấp.

Ông Đầu Khoai Tây đá một phát vào
cẳng chân Ken như cú phản pháo cuối
cùng. Thét lên đau đớn, Ken lò cò nhảy
tới nhảy lui. “Không! Hay! Tý! Nào!”
Anh ta bực tức ra lệnh cho Bé Bự. “Giải
lão ta về Hộp Giam ngay!”

Bé Bự tóm lấy Ông Đầu Khoai Tây và
nhấc bổng lên khỏi sàn nhà. “Không!”
Ông Đầu Khoai Tây gào tướng lên.
“Không! Không về Hộp Giam đâu! Tôi
xin lỗi! Tôi có ý định trốn đi đâu!”

Woody và Slinky chăm chú quan sát Bé
Bự kéo Ông Đầu Khoai Tây đi. Woody
thực sự bị ấn tượng. Phần đầu kế hoạch
đã thành công ngoài dự kiến. Anh sẽ
không bao giờ biết được Ông bạn của

mình là một diễn viên xuất sắc nếu không có ngày hôm nay.

Phía dưới phòng Sâu Bướm, Ken vỗ vai Buzz khen ngợi. “Khá lắm, Lightyear! Cứ phát huy nhé, ờ, anh chàng không gian.”

Buzz đứng nghiêm chào. “Vâng, thưa quý ngài bánh bao!”

Ken vừa quay đi thì Barbie gọi giật lại. “Ken ới?”

Ken tiến lại gần phòng giam của Barbie. “Em cần gì nào?”

“Em không thể chịu được chỗ này nữa đâu, Ken à!” Barbie hỉ mũi, sụt sịt khóc. “Em muốn tới phòng Bướm Bướm! Cùng

với anh!”

Ken cau mày. “Chà, đáng ra em nên nói ra điều đó từ ngay hôm qua.”

“Em sai rồi!” Barbie nhìn Ken bằng đôi mắt xanh to tròn ngân ngấn nước mắt.

“Em muốn được ở bên anh, Ken à!” Cô nàng khuyu xuống, thốn thức.

“Khỉ thật, Barbie!” Ken nói. “Được rồi, nhưng bây giờ mọi chuyện đang rối rắm lắm. Em phải làm theo mọi điều anh nói đấy nhé!”

“Anh bảo gì em cũng làm Ken à!” Barbie nở nụ cười âu yếm. “Em xin thề!”

Ken giật mở cái giỏ đựng đồ chơi.

Barbie lạnh lẽo trèo ra, bỏ lại đám đồ chơi còn lại chỉ biết ngồi nhìn theo.

Chẳng ai cố gắng giữ cô nàng lại. Vì đó chính là một phần của kế hoạch.

Ken đưa Barbie trở lại ngôi nhà búp bê trong phòng Bươm Bướm. Họ đi thang máy lên phòng khách, nơi có hàng dãy, hàng dãy quần áo treo trên tường.

“Ôi, chà!” Barbie bắt đầu lướt qua từng dãy quần áo. “Nhìn những bộ quần áo này xem. Đồ tennis trắng này! Nhiệm vụ Sao Hỏa này!” Cô nàng mê mẩn ngắm nghía những bộ tennis trắng phau và trang phục phi hành gia, rồi rút ra bộ com lê sành điệu. “Vũ điệu cổ điển nào!”

Ken thở dài. “Chẳng ai thích đồng quần áo này cả, Barbie ạ.” Anh ta lắc đầu buồn bã. “Không ai hết.”

Barbie nhẹ nhàng đặt tay lên vai Ken. “Ken à, anh có thể thử vài bộ cho em ngắm được không?”

Ken há hốc miệng kinh ngạc. Dĩ nhiên rồi, bởi vì trước giờ chẳng có ai bảo anh ta làm vậy cả.

Ken chớp ngay lấy vài bộ quần áo rồi hí hửng chui vào phòng thay đồ. Anh ta diện bộ com-lê thập niên sáu mươi với cà vạt, quần soóc da có dây đeo, đồ đi lặn và cả áo gi-lê tua rua. Thậm chí anh ta còn diện thêm bộ trang phục lòe loẹt từ thập niên 80 và thể hiện vài bước nhảy tuyệt

nhất của mình.

Barbie cười rõ tươi và vỗ tay rộn rã.

Ken cũng cười toe toét với cô. Barbie thấy anh chàng mau chóng lấy thêm vài bộ đồ nữa. Cô cười thầm, biết chắc rằng chuyện này có thể làm cho Ken bận rộn trong một khoảng thời gian dài.

Bên ngoài sân chơi, Ông Đầu Khoai Tây vẫn đang cầu xin Bé Bự đừng giam mình vào Hộp Giam. Nhưng Bé Bự chẳng thèm quan tâm. Cậu ta cứ thản nhiên ném Ông Đầu Khoai Tây vào rồi đập nắp lại.

Ông Đầu Khoai Tây im lặng chờ đợi cho tới khi thấy tiếng Bé Bự đi xa dần. Sau đó ông phát hiện ra một mẩu gỗ chèn vào

hộp cát. Ông cố hết sức để đẩy cái mẩu đó bắn ra. Ông đặt mắt mình lên bàn tay rồi ném nó xuyên qua cái lỗ. Con mắt đảo quanh quan sát. Nhìn thấy rõ hết.

Ông Đầu Khoai Tây nhét từng bộ phận của mình qua lỗ nhỏ. Kế hoạch của Woody đang diễn ra hết sức suôn sẻ.

Rời khỏi phòng Sâu Bướm, Woody và Slinky nhẹ nhàng bò dọc theo trần nhà cho tới khi họ tới gần bàn lễ tân. Woody kéo tám ván lót trần lên. Anh và Slinky đang ở ngay phía trên Monkey. Nó đang dán mắt vào màn hình video.

Bám lấy mắt cá chân Woody, Slinky tụt dần phần đầu xuống chỗ Monkey. Sắp tới rồi... sắp tới rồi...

AAAAAAAAA! Đột nhiên Monkey quay ngược lại và hét âm ỉ đến điếc hết cả tai!

Slinky hốt hoảng tới mức rơi tụt luôn xuống. Chú cún và Woody đổ sầm lên người con khỉ. Họ làm rơi chiếc micro liên lạc của tòa nhà xuống sàn. Chỉ với một cái huýt gió, Monkey nhảy vọt qua bàn, lao về phía chiếc micro. Woody đuổi theo ngay phía sau.

Woody túm lấy Monkey, nhưng nó nhanh tay dùng cái chũm chọe đập chan chát vào đầu
Woody. Bộp!

“Chạy đi!” Woody hét lên giữa những cú đập. “Bắt!” Bộp! “Lấy!” Bộp! “Cái!” Bộp! “Băng!”

Slinky lao tới cái bàn. Chú dùng răng gặm lấy một góc của cuộn băng và chạy hết tốc lực về phía Woody. Họ cùng nhau dùng cuộn băng trói Monkey lại. Họ tận dụng hết cả cuộn băng – theo nghĩa đen – thậm chí còn bịt kín cả miệng con khỉ.

Slinky mở ngăn kéo bàn để Woody tổng Monkey vào trong.

“Đi tìm chìa khóa thôi!” Slinky nói.

Woody chạy tới bảng thông báo. Anh tìm thấy chìa khóa được giấu ngay dưới vài tờ giấy. “Đây rồi!”

Slinky trèo lại lên cái bàn. Chú cún di chuyển cần điều khiển camera an ninh từ phía này sang phía kia.

Trong phòng Sâu Bướm, Jessie và Bullseye đang quan sát camera gắn trên tường. Nó đang di chuyển qua lại tới lui – đó chính là tín hiệu của Slinky.

“Yodel-hây-hy-hu!” Jessie thì thầm.

Hamm nhìn sang phía Rex. Đó là âm hiệu của họ.

“Này!” Hamm hét lên, đóng vai của mình. “Cậu nghĩ cậu đang làm cái gì thế hả? Đừng có động vào đồ của tôi!”

Rex giờ nắm đấm lên. “Ra đòn đi, đồ bị thối.”

Hamm nhảy bổ lên người Rex. Tức thì hai món đồ chơi vật lộn với nhau.

“Này, này, này!” Buzz quát lên. “Không được đánh nhau! Thả nhau ra ngay!” Anh kéo chiếc hộp đồ chơi ra. Hamm và Rex lăn ào ra ngoài.

“Nhận lấy này, Đồ Đầu Đất!” Hamm hét về phía Rex khi cậu nện một cú vào đầu cậu bạn khủng long. “Chả trách đồ nhà cậu bị tuyệt chủng!”

Trong khi Buzz đang bị phân vân tìm cách ngăn vụ ẩu đả lại, thì Jessie và Bullseye trèo lên cái giá trên đầu anh.

“Này, các người không được đánh nhau!” Buzz tách hai món đồ chơi ra khỏi nhau. “Đây là việc của tôi!”

“Ê này!” Jessie cất tiếng gọi. Ngay khi

Buzz vừa ngẩng lên nhìn, Jessie và Bullseye nhảy khỏi cái giá và chụp thùng nhựa lên Buzz. Hamm và Rex nhảy lên đỉnh của cái thùng, cố ấn nó xuống sàn nhà.

“Cứu với!” Buzz hét lên, nhưng bị nhốt trong thùng nhựa thì hét to mấy cũng chả ích gì. “Tù nhân nổi loạn!”

Buzz dùng hết sức lao thẳng vào cạnh chiếc thùng, nhưng Hamm và Rex đã cố thủ vững chắc. Chiếc thùng đứng yên không hề xê dịch.

Bullseye chạy lại phía tủ đồ đồ và kéo ra một hộp đựng đồ ăn trưa. Jessie mở hộp lấy ra một chiếc bánh ngô. Cô ném nó qua khe cửa dẫn ra sân chơi. Rồi cô gõ

cửa và chạy đi.

Tai Ông Đầu Khoai Tây nghe thấy tiếng gõ cửa. Cái tay chui ra mò thấy chiếc bánh ngô rồi kéo nó vào trong bóng tối. Cái tay ấy dính luôn vào chiếc bánh. Cái tay kia cũng làm vậy. Mắt, mũi, tai, chân, và ngay cả bộ ria tất thấy tự mình gắn hết vào chiếc bánh.

Ông Đầu-Bánh-Ngô mãi mới đứng dậy nổi. Ông cứ loạng chà loạng choạng – bởi cái bánh đầu có vững chãi như củ khoai tây, nhưng may là cuối cùng cũng đứng dậy được. Ông sải những bước dài về phía sân chơi.

Trong khi đó, trở lại với ngôi nhà búp bê, Ken vẫn đang trình diễn bộ trang

phục karate. “Hãy da! Oa! Oaaa!” Anh chàng hô to theo từng thế võ của mình. Và rồi anh chàng dừng lại. “Được đấy chứ, Barbie?”

Nhưng cô nàng đã biến đâu mất. Ken nhìn khắp xung quanh.

Thình lình, Barbie nhảy vọt ra từ sau dãy quần áo và túm chặt lấy Ken, vật anh chàng xuống sàn nhà. “Tôi không có thời gian để chơi, Ken à.” Cô nàng gầm gừ. “Lotso đã làm gì Buzz hả, và làm thế nào để anh ấy trở lại như cũ?”

“Cô không bắt tôi khai được đâu!” Ken rên rỉ.

Chỉ trong nháy mắt Barbie đã trối được

Ken vào cái vệt bóng bàn. Barbie biết rằng cách duy nhất để bắt Ken khai ra là tấn công thứ anh chàng nâng niu nhất – quần áo.

“Hãy nhìn xem này.” Barbie mân mê khắp dây quần áo. “Quần đùi lướt sóng Ha-wai này.” Barbie lôi chúng ra và xé toạc một phát không thương tiếc.

“Ôi!” Ken khóc toáng lên như thể Barbie đã xé trái tim anh chàng thành hai mảnh. “Barbie, những bộ này là đồ cổ đó!” Anh chàng hít một hơi thật sâu. “Thôi được rồi! Không sao, cứ tiếp tục xé đi – tôi chẳng thèm quan tâm. Chúng chẳng đáng một xu!”

Barbie tiếp tục lấy ra một bộ com lê đính

hạt cườm óng ánh. “Ôi trông này! Chiếc áo tu-xê-đô lấp lánh!” Toạc! Cô xé đôi nó ra.

Ken rên rĩ khi Barbie cứ xé hết bộ này đến bộ khác trước mặt anh chàng. “Ai quan tâm chứ? Ai thèm quan tâm? Hạt cườm giờ lồi một rồi. Ai thèm quan tâm hả?”

Barbie lấy ra một chiếc áo choàng màu xanh lá cao cổ.

“Barbie!” Ken van nài. “Không, đừng mà – trừ Nehru ra!”

“Cái áo này từ, gì ấy nhỉ – năm 1967 hả?” Barbie cười nhạt.

“Bộ sưu tập Sang Trọng Bảnh Bao, đúng thế đấy!” Ken hôn hên. Anh ta khó mà có thể thờ nổi.

“Tiếc ghê cơ.” Barbie trở vào đường may nổi của chiếc áo mà chế giễu.

Một đường chỉ bật tung ra. Rồi một đường chỉ nữa. Như vậy là quá nhiều đối với Ken rồi. “Đó là một cuốn sổ hướng dẫn.” Ken hét lên. “Lotso đã chuyển Buzz sang chế độ Demo!”

Barbie chăm chăm nhìn Ken. “Cuốn sổ đó ở đây à?”

Cùng lúc đó trong văn phòng, Woody ngó đầu ra ngoài thám thính. Một chiếc xe tải an ninh đang đi tuần tra quanh khu

nhà. Woody chờ cho tới khi xe đi qua. Ngay sau đó anh ra hiệu cho Slinky lúc này đang lăm lăm khẩu súng cao su. Slinky bắn chiếc chìa khóa xuyên qua khe dưới cánh cửa vào phòng Sâu Bướm.

Jessie đã chờ sẵn. Cô nàng chộp lấy chìa khóa bằng đôi bốt của mình rồi nhặt nó lên.

Ngay phía ngoài, Ông Đầu Bánh Ngô vắt vả mãi mới leo lên được chiếc xe đạp ba bánh. Từ tay cầm của chiếc xe, ông lấy đà nhảy lên bậu cửa sổ. Nhìn vào phòng Bướm Bướm, ông thấy Lotso đang nằm ngủ.

Ông Đầu Bánh Ngô vươn tới cái gương

xe, rồi dùng nó để phản chiếu ánh trăng xuống phòng Sâu Bướm.

Jessie nhận ra tín hiệu. Cô nàng ra hiệu lại cho Bà Đầu Khoai Tây mở khóa cửa.

Jessie, Bullseye, Bà Đầu Khoai Tây, và đám Người Ngoài Hành Tinh đã thoát được ra ngoài. Họ rón rén trốn ra sân chơi. Và họ vẫn còn một nhiệm vụ nữa cần phải hoàn thành.

Ông Đầu Bánh Ngô còn đang vất vẻo trên bậu cửa sổ thì bắt gặp một chú chim bồ câu. Chú bắt đầu mổ túi bụi lên cái bánh ngô của ông.

Ông cố xua chú chim bồ câu đi, nhưng nó lại túm lấy ông và kéo ông dọc theo bậu

cửa sổ. Cuối cùng, Ông Đầu Bánh Ngô phải dùng hết sức bình sinh tung một cú đá thật mạnh. Chú chim mỡ ông thêm phát nữa, rồi mới bay đi mất.

“Này, bay đi nhé, đồ nhát gan!” Ông Đầu Bánh Ngô lắc lắc nắm đấm của mình. Đột nhiên, ông trượt ngã xuống sân làm chiếc bánh ngô vỡ tan tành. Chẳng còn đủ bánh ngô để cho các bộ phận của ông gắn vào! “Chà, tuyệt quá nhỉ!”

Nhưng vẫn còn đủ bánh ngô để giữ một con mắt và một cánh tay với nhau. Những phần đó đứng dậy và ngó nghiêng tứ phía. Trong góc của sân chơi có một vườn rau củ nho nhỏ.

Con mắt mở to thao láo. Rau củ kia! Tha

hồ mà thích nhé.

Ngoài sân chơi, Jessie và đám Người Ngoài Hành Tinh đang cố gắng kéo phần thân của Ông Đầu Khoai Tây ra khỏi hộp cát. Trong khi đó, Barbie hóa trang trong bộ trang phục phi hành gia của Ken để lừa Bookworm lấy cuốn sổ hướng dẫn. Ngay sau khi lấy được nó, cô nàng tức tốc chạy đi gặp Woody.

Trở lại phòng Sâu Bướm, Rex và Hamm đang trông coi Buzz trong khi Woody, Slinky, và Barbie nhảy xuống từ trần nhà.

“Woody!” Rex hét lên.

Khi Rex và Hamm chạy ùa về một phía của cái thùng nhựa để chào Woody, Buzz

tìm thấy cơ hội cho mình. Anh lao mạnh về phía đối diện, làm Rex và Hamm mất thăng bằng. Chúng ngã lộn nhào khỏi thành cái thùng nhựa, tạo cơ hội cho Buzz
tàu thoát.

“Giữ cậu ấy lại!” Woody hét. “Đừng để cậu ấy đi mất!”

Buzz lao về phía cánh cửa, nhưng Hamm và Rex kịp chặn anh chàng lại. Barbie đuổi theo sau với cuốn sổ hướng dẫn.

“Nhanh lên.” Woody giục, “mở ộp lưng cậu ấy ra! Có một cái công tắc đó!”

“Bỏ tay tôi ra, lũ cặn bã kia!” Buzz gào lên khi họ bắt đầu tháo anh ấy ra. “Tòa

án Dải Ngân Hà sẽ không nương tay cho các người đâu!”

Woody bật cái công tắc trên lưng Buzz, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. “Nó không có tác dụng! Sao lại không được nhỉ? Quyền sở hướng dẫn đâu rồi?” Anh chàng vò đầu bứt tai.

Hamm lật nhanh từng trang cuốn sách nhỏ. “Đây rồi! Có một cái lỗ nhỏ bên dưới công tắc!”

“Một cái lỗ nhỏ.” Woody gật đầu. “Đây rồi!”

“Để thiết lập lại anh bạn Buzz Lightyear,” Hamm đọc từ quyền sở tay hướng dẫn, “cài kẹp ghim vào.”

Nhưng chẳng có cái kẹp ghim nào ở đây cả. “Rex.” Woody thốt lên, “ngón tay của cậu!”

“Ôi!” Rex nhìn xuống. Ngón tay của cậu rõ ràng vừa như in! Rex nhét ngón tay mình vào lỗ Khởi Động Lại.

Woody nhìn Hamm. “OK, bây giờ thì sao?”

“Được rồi, chờ xem.” Hamm lật lại cuốn sổ tay. “Cảnh báo: Không giữ nút bấm quá 5 giây.”

Bíp! Buzz ngã đập mặt xuống sàn nhà.

Mọi người nhìn chăm chăm Rex. “Không phải lỗi của tớ!” Chú khủng long nói.

Bỗng nhiên, Buzz bật dậy, làm đám đồ chơi rơi bắn ra tứ phía. Anh chàng sai những bước dài, bật mở hộp thoại ở cổ tay của mình, và bắt đầu nói – bằng tiếng Tây Ban Nha! Anh chiếu ánh đèn la-de thẳng vào Woody. “Amigo o enemigo?” anh hỏi.

“Ồ... amigos!” Woody trả lời. Đó là từ duy nhất mà anh biết. Trong tiếng Tây Ban Nha nó có nghĩa là bạn bè. “Chúng ta đều là amigos!”

Buzz bước tới và thơm nhẹ má Woody. Sau đó anh tha thân đi khắp phòng và cứ tiếp tục lảm bảm bằng tiếng Tây Ban Nha.

Một chiếc xe tải tuần tra nổ máy âm âm

bên ngoài cánh cửa.

“Chúng ta không có thời gian cho việc này đâu!” Woody hét lên. “Lại đây nào, Anh bạn Buzzo!” Woody túm lấy Buzz bằng tay và kéo anh chàng về phía cánh cửa sân chơi. Họ cần phải đi thật nhanh. Chuyện sửa chữa cho Buzz cứ để sau rồi tính!

Chương 9

Jessi, Bullseye, đám Người Ngoài Hành Tinh, và Bà Đầu Khoai Tây đang đợi sẵn trong sân chơi khi Woody và những món đồ chơi còn lại của nhóm cuối cùng cũng theo kịp.

“Sao các anh lâu thế hả?” Jessie hỏi.

“Chuyện phức tạp lắm.” Woody kể. “Ông Đầu Khoai Tây đâu rồi?”

“Chúng tôi vẫn chưa thấy ông ấy!” Jessie đang nói thì bỗng nhiên thấy Buzz quỳ gối xuống trước mặt cô, ánh mắt tràn đầy tình yêu say đắm. Anh chàng bắt đầu thì thầm với cô bằng tiếng Tây Ban Nha, vô cùng lãng mạn.

Jessie chăm chăm nhìn Buzz. “Các anh đã sửa chữa cho Buzz chưa đấy?” cô hỏi.

“Ồ.” Hamm nhún vai, “một chút.”

“Đằng sau cô kia!” Bà Đầu Khoai Tây thì thầm thì. “Có người đang tới!”

Đám đồ chơi lập tức quay lại nhìn. Một hình dáng cao cao dần hiện ra trước mắt họ. Họ thấy nó có đôi mắt to đùng, cánh tay mảnh như sợi chỉ... và một bộ ria quen thuộc.

Đó chính là Ông Đầu Khoai Tây. Ngoại trừ những phần khác của ông không được gắn với củ khoai tây – ông đang dùng một quả dưa chuột! “Các cậu không tin được những gì tôi đã trải qua tối nay đâu!” Ông ca cẩm.

Bà Đầu Khoai Tây lao về phía chồng mình. “Anh yêu! Anh có sao không?”

“Anh thấy khỏe lắm! Sảng khoái vô cùng!” Ông Đầu Dưa Chuột rên rỉ. “Thật là kinh khủng!”

“Anh bị gây đi này!” Bà Đầu Khoai Tây vừa nói vừa ôm lấy thân hình dừa chuột dài dài, thon thon của chồng.

Bullseye huých cái thân hình khoai tây bằng nhựa về phía ông. “À, đôi mắt của cậu tinh tường thật đấy.” Ông Đầu Khoai Tây nói, rồi gấn mình trở lại với củ khoai tây như cũ.

Đám đồ chơi bắt đầu chạy băng qua sân. Họ phải trốn sau hết đồng đồ này tới đồng đồ kia để tránh bị phát hiện bởi những chiếc xe tuần tra của Lotso.

Khi tới được chỗ xích đu, họ nghe thấy một tiếng kéo kẹt kỳ lạ.

Bé Bự đang ngồi trên chiếc xích đu. Cậu

ta đu nhè nhẹ ra đằg trước rồi về đằg sau, lặg lẽ ngắnh nhìn mặt trắg.

Tùng người một, đắnh đồ chơi bò qua phía sau lưng Bé Bự. Họ cố gắnh không gây ra tiếng động nào.

Đắnh đồ chơi suýt nữa đã qua được chỗ Bé Bự nếu một trong đắnh Người Ngoài Hành Tinh không đột nhiên vắp ngắ. Cậu ta tiếp đắnh với một tiếng rít!

Đầu của Bé Bự lập tức xoay ngược lại. Woody, Bullseye, và đắnh người Ngoài Hành Tinh co rúm lại trong bóng tối. Cậu búp bê không lò bắnh dậy và bắnh đầu bước về phía có tiếng động.

May sao cuối cùng Woody và đắnh bạn

đã tìm thấy chỗ trốn trong một chiếc xô nhựa bị bỏ lại trên sân chơi. Bé Bự bước tới ngay bên cạnh chỗ họ đang ẩn nấp. Nhưng chẳng có ai ở đó cả. Cậu ta lại quay lưng bước đi.

Woody và đám bạn vội vã chạy đi gặp những người còn lại trong đám đồ chơi.

“Nhanh lên nào! Chúng ta sắp tới nơi rồi!” Woody nói.

Họ quyết định chạy trốn bằng máng đồ rác. Khi họ tới nơi, Woody cố gắng nhảy lên để với tới cái tay cầm, nhưng anh không đủ cao.

Buzz bước tới đẩy Woody sang bên. Rồi anh chàng ấn nút khởi động hộp thoại.

“Buzz Lightyear al rescate!” chẳng hề sai nếu phiên dịch ý Buzz là: “Buzz Lightyear giải cứu thế giới!”

Buzz bước tới trước máng đồ rác. Bằng một chuỗi những cú lộn vòng, anh nhảy tới chỗ cái nắp máng. Anh bám lấy tay cầm và giật nó xuống.

“Đường đây rồi, Buzz à!” Woody hoan hô. Đám đồ chơi lần lượt đẩy nhau lên cái nắp máng đồ rác. Phía dưới họ, cái máng biến mất vào bóng tối.

“Nó có an toàn không?” Jessie hỏi, nhìn lo lắng.

“Tôi nghĩ mình sẽ biết ngay thôi.” Woody nói. Anh bước xuống khỏi miệng

nấp và bắt đầu trượt xuống. Anh trượt nhanh hơn và nhanh hơn nữa. Đúng tới đáy thì anh dừng lại, bập bênh ngay mép của thùng đựng rác. Chỉ cần thêm một xăng-ti-mét nữa thôi, hẳn anh đã rơi xuống rồi!

“Woody!” Jessie gọi. “Anh ổn chứ?”

“Ừ. Xuống đây đi.” Woody gọi với lên.
“Nhưng tất cả đừng xuống cùng lúc đấy!”

“Cậu ấy vừa bảo gì nhỉ?” Ông Đầu Khoai Tây hỏi.

“Tôi nghĩ cậu ấy bảo, ‘tất cả cùng lúc’.” Hamm nói.

“Không!” Woody hét lên.

Nhưng quá muộn rồi. Đám đồ chơi đã đồng loạt trượt xuống cái máng. “Oa! Coi chừng!” Chúng la ầm lên khi va phải nhau. Xuống tới đáy, chúng đâm sầm vào Woody, suýt nữa thì đẩy anh rơi vào đồng rác! May sao ngay giây cuối cùng, Jessie đã kịp tóm được anh và kéo lên khỏi vực.

Cái thùng rác to đùng trước mặt họ có hai cái nắp. Cái nắp gần với Woody và đám bạn đồ chơi đang để mở. Tất cả những gì họ cần phải làm là vượt qua nó và họ sẽ được tự do.

Woody trầm ngâm suy nghĩ. Thứ họ cần là một cây cầu.

“Slinky? Cậu nghĩ mình có thể làm được

không?” Anh hỏi chú cún.

“Có thể tớ trông hơi già, nhưng tớ vẫn co giãn tốt lắm!” Slinky lùi lại lấy đà. Chú chạy một bước dài nhảy qua thành máng. Chú căng mình băng qua phần đế mở của thùng đựng rác và tiếp đất đúng chỗ cái nắp đóng.

“Cậu ấy làm được mà!” Rex ré âm lên. Phần chân sau của Slinky vẫn đang trụ vững bên kia mép máng. Phần thân dài, đàn hồi của chú cún bây giờ đã biến thành một cây cầu bắc ngang qua thùng rác.

Slinky nhìn về phía đám bạn. “OK, trèo qua đi!”

Nhưng trước khi đám đồ chơi có thể bước nổi một bước, hai cái chân hồng hồng lông lá đột nhiên bước ra từ bóng tối, ngay trước mặt Slinky. Đó chính là Lotso! Và đám tay chân của lão.

“Kế hoạch thất bại hả, cún con?” Lotso lườm Slinky. Rồi lão đá Slinky mấy phát đau điếng. Chú cún trượt chân xuống, nhưng đám bạn đã kịp thời kéo cậu về nơi an toàn.

Woody và đám đồ chơi định chạy ngược trở lại máng đựng rác. Nhưng ngay lúc đó gã bạch tuộc khổng lồ Stretch trượt xuống chặn đường họ. Cứ nước này thì họ không thể thoát được!

“Bọn mi đang làm định làm gì thế hả?”

Lotso cắn nhả. “Chạy về với cậu chủ ấy à? Thằng nhóc không cần bọn mi nữa đâu!”

“Nói dối!” Woody hét lên.

“Thật sao?” Lotso hỏi. “Nói ta nghe xem – nếu thằng nhóc vẫn còn yêu quý bọn mi, sao nó lại chuyển đi? Mọi đồ chơi đều như nhau cả thôi! Dùng xong thì bị vứt bỏ.” Lotso tiếp tục. “Bọn mi nghĩ mình đặc biệt lắm sao? Đồ chơi được sản xuất ra để bị ném ra đường!”

Đúng lúc đó, một chiếc xe rác xuất hiện ở cuối ngõ. Nó đang âm âm tiến về phía họ. Đám đồ chơi của Andy há hốc miệng kinh ngạc.

“Bây giờ, chúng ta cần đồ chơi cho phòng Sâu Bướm.” Lotso nói. “Và bọn mi cần phải tránh cái xe tải đó ra. Sao bọn mi không trở lại và gia nhập vào gia đình của chúng ta nhỉ?” Lão mỉm cười, tin chắc đã thuyết phục được đám đồ chơi của Andy thực hiện điều lão muốn.

Jessie tiến lên phía trước. “Đây không phải là một gia đình, đây là một nhà tù!” cô hét lên. “Ông là một kẻ dối trá chỉ biết hành hạ người khác, còn tôi thà bị mục nát trong bãi rác này còn hơn là gia nhập vào cái gia đình của ông!”

Barbie đứng ngay cạnh Jessie mạnh mẽ tuyên bố. “Jessie nói đúng. Quyền lực phải bắt nguồn từ sự đồng lòng của mọi

người! Chứ không phải bằng sự đe dọa!”

Lotso nhún vai. “Chà, nếu đó là điều cô muốn.” Lão đập cái gậy ba toong ra hiệu cho Stretch đẩy đám đồ chơi xuống thùng rác.

Ngay lúc đó, Ken bất ngờ hét lên, “Barbie! Chờ đã! Đừng làm vậy, Lotso!”

“Nó chỉ là một con búp bê Barbie thôi mà Ken.” Lotso nhạo báng. “Có hàng trăm triệu con như thế!”

“Vớ với tôi thì không!” Ken òa khóc. Barbie mỉm cười với anh, trái tim cô như đang tan chảy.

“Được thôi!” Lotso gõ cái gậy. “Vậy sao

mày không nhập bọn với nó luôn đi?”
Lão đẩy luôn Ken xuống thùng rác.

Đám đồ chơi của Andy bắt được tay Ken và kéo anh ta lên an toàn. Ken quay lại nhìn đám tay sai của Lotso. “Mọi người! Hãy nghe này! Sunnyside có thể trở thành một nơi tuyệt vời và hấp dẫn nếu chúng ta đối xử với nhau công bằng!” Anh chàng chỉ vào Lotso. “Chính là Lotso! Lão đã bắt chúng ta phải hy sinh dưới chân kim tự tháp để lão được đứng trên đỉnh toàn quyền cai trị! Nhưng từ nay chúng ta sẽ không phải chịu cảnh này nữa.”

Đám tay chân nhìn hết người này tới người kia. Đồ chơi của Andy hiểu rằng

chúng đang suy nghĩ về những điều Ken nói. Thế nhưng, không ai bước lên ủng hộ cả.

“Có ai đồng tình với Ken không?” Lotso hỏi trong khi chiếc xe rác đang rầm rầm tiến đến. Đám tay sai của Lotso vẫn chẳng nói gì.

“Ta đâu có vút bọn mi đi.” Lotso hét lên với đám đồ chơi của Andy. “Cậu chủ của bọn mi làm đấy chứ. Chẳng có đứa trẻ nào thực sự yêu đồ chơi cả.” Khi lão bắt đầu quay lưng đi...

“Chờ đã!” Woody gọi. “Còn Daisy thì sao?”

Lotso co rúm lại. “Ta chẳng biết mi đang

nói cái gì cả.” Lão trả lời lạnh lùng.

“Daisy. Ông đã từng là tất cả với cô bé!”
Woody nhắc.

“Đúng vậy – rồi cô ấy cũng quăng bọn ta đi!” Lotso gào lên. Giọng của lão trở nên cay độc.

“Không, cô bé bị lạc mất ông.” Woody chữa lại.

“Cô ấy đã thay thế bọn ta!” Lotso khóc.

“Cô bé đã thay thế ông ư? Ông đã quay lưng lại với cô bé thì có!” Woody đồng ý. “Ông đã nói dối Bé Bự, và giờ vẫn cứ tiếp tục như thế.” Woody rút ra sợi dây chuyền mà Chuckles đã đưa cho anh.

Trên đó có ghi TRÁI TIM TÔI THUỘC VỀ DAISY.

“Mày lấy nó ở đâu ra thế?” Lotso la lên. Khuôn mặt sắt đá của lão như đang chuẩn bị vỡ tung ra.

Đám tay sai của Lotso trừng trừng nhìn lão. Chúng chưa bao giờ thấy Lotso xúc động như vậy.

Woody ném mảnh dây chuyền về phía Bé Bự. Nó rơi xuống ngay cạnh chân cậu bé.

Bé Bự cúi xuống nhặt sợi dây chuyền lên. Môi cậu ta run run. “Mẹ ời!” Cậu òa khóc. Một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Lotso giật sợi dây chuyền khỏi tay Bé

Bự. “Mi muốn quay về với mẹ mi à? Cô bé chưa từng yêu thương mi! Đừng có trẻ con mãi như thế!” lão đập vỡ mảnh dây chuyền bằng cây gậy của mình, rồi quay sang Stretch và hét lên, “đẩy chúng xuống! Đẩy hết bọn chúng xuống!”

Nhưng trước khi Stretch kịp di chuyển, Bé Bự đã bất ngờ túm lấy Lotso. Cậu nhấc bổng con gấu bông lên qua đầu. Mọi người sững sờ, chăm chú quan sát cậu bé búp bê chập chững bước lại gần miệng thùng rác.

“Thả ta xuống, thằng ngu này!” Lotso gào thét âm ỉ, nhưng Bé Bự chẳng thèm nghe. Khuôn mặt cứng đờ vì giận dữ, cậu ném thẳng con gấu màu hồng vào đồng rác.

“Không!” Lotso hét lên. “Không! Chờ đã!”

Sầm! Bé Bự đóng nắp thùng rác lại.

Đám đồ chơi nhìn chằm chằm, mắt mở thao láo. “Lão ta biến mất rồi!” Rex há hốc miệng kinh ngạc.

Bé Bự lè lưỡi bắn nước bọt về phía cái thùng rác. Rồi sau đó cậu bé gật gù nói ríu rít... và, lần đầu tiên kể từ khi đồ chơi của Andy gặp cậu bé, mọi người thấy Bé Bự mỉm cười.

G-rừm! Chiếc xe rác đang kéo chiếc thùng rác bên cạnh lên. Họ chính là cái tiếp theo!

“Đi nào!” Woody la lên. “Nhanh lên!”

Lũ đồ chơi tức tốc chạy qua nắp thùng đựng rác để tới bức tường bên ngoài khu vực đổ rác.

Chít!

Nghe thấy tiếng kêu, Woody quay lại nhìn. Một trong những Người Ngoài Hành Tinh bị kẹt lại! Anh chàng đang tìm cách giải cứu mình khỏi kẽ hở giữa hai cái nắp đậy thùng rác. Woody mau chóng quay lại giúp anh chàng.

Woody kéo Người Ngoài Hành Tinh ra, và anh chàng sinh vật ngoài không gian ba mắt tiếp tục lao theo đám đồ chơi của Andy. Woody đang chuẩn bị đuổi theo thì

bàn chân của anh bị kéo lại. Anh nhìn xuống và thấy một cái chân màu hồng đang túm chặt lấy mình!

Đám bạn của Woody hốt hoảng khi thấy Lotso kéo Woody xuống thùng rác.

Ngay lúc đó, chiếc xe rác tới. Nó kéo thùng rác lên.

Jessie thở hồn hển. Cô phải cứu Woody! Cô và Buzz nhảy lên chiếc xe tải đang kéo thùng rác lên khỏi mặt đất. Những món đồ chơi khác cũng chạy theo sau để giúp đỡ. Barbie cũng muốn đi, nhưng Ken giữ cô lại. Xe rác kéo thùng rác lật ngược xuống. Những cái nắp mở tung ra, và rác thải đổ tràn vào phía sau xe tải. Đám đồ chơi không thể chờ thêm được

nữa. Tất cả bọn họ cùng nhảy vào!

Họ rơi vào chiếc xe tải tối tăm mù mịt, bao quanh bởi toàn rác là rác. Đám đồ chơi bắt đầu ho và rên rỉ.

“Mọi người ổn chứ?” Woody gọi.

“Dĩ nhiên là không rồi, đồ dân!” Ông Đầu Khoai Tây đập lại ngay. “Chúng ta chết tới nơi rồi!”

Buzz ngồi dậy. Bởi vì anh phát sáng trong bóng tối, mọi người có thể dễ dàng nhận ra anh. Tất cả đồ chơi của Andy túm tụm lại quanh anh. Đúng lúc đó, chiếc xe chở rác phanh khựng lại. Đám đồ chơi có thể nghe thấy tiếng một thùng rác khác đang bị kéo lên phía ngoài.

Điều đó có nghĩa sẽ có thêm hàng đồng rác nữa chuẩn bị đổ vào!

“Quay lại chỗ bức tường ngay, tất cả mọi người! Nhanh!” Woody hét lên.

Đám đồ chơi nép sát vào thành tường xe tải để chúng không bị đồng rác mới kia đổ ập lên người.

Nhưng chân của Jessie bị vướng lại. Cô không thể di chuyển nổi.

“Jessie!” Buzz gọi. “Donde estás?”

“Buzz!” Jessie hét lên.

Nghe theo tiếng gọi, Buzz lao về phía cô và đẩy tất cả đồng rác rưởi đang đè lên

cô ra.

Anh bế Jessie lên và che chở cho cô khỏi cơn mưa rác đang đổ ập xuống.

“Cẩn thận!” Bà Đầu Khoai Tây đột nhiên hét lên. Một chiếc ti vi to đùng đang rơi xuống chỗ họ. Buzz nhào lên phía trước và kịp hất Jessie ra khỏi chỗ nguy hiểm. Nhưng anh không thể cứu được chính mình. Chiếc ti vi rơi thẳng lên người anh.

“Buzz!” Jessie thét lên.

Cơn mưa rác cuối cùng cũng dừng lại. Jessie và đám đồ chơi tức tốc chạy về phía Buzz. Họ bắt đầu đào bới qua đồng mảnh vụn.

“Tôi thấy anh ấy rồi!” Slinky nói.

Họ kéo Buzz ra khỏi chồng rác. Đôi mắt của Buzz đang nhắm tịt. Người anh thì cứng đờ.

“Buzz, anh ổn đấy chứ? Buzz à!” Jessie lắc lắc người anh.

Buzz chẳng hề động đậy. Lũ đồ chơi thất thần nhìn nhau. Họ đã mất anh rồi sao?

Bíp! Đột nhiên, Buzz ngồi bật dậy. Anh mở to mắt và hỉ mũi. Anh thấy mọi người đang chăm chăm nhìn mình. “Không phải là tôi đấy chứ?” Anh ngượng ngùng hỏi. Anh không còn nói tiếng Tây Ban Nha nữa.

“Ôi, Buzz! Anh đã trở về!” Jessie hò reo, nhảy lên ôm chầm lấy anh.

Mọi người la hét, vỗ vai Buzz và hoan hô. Họ quá vui mừng khi anh bạn của họ đã quay trở lại.

“Vậy chúng ta đang ở đâu đây?” Buzz hỏi.

“Trên xe tải trên đường tới bãi rác!” Rex khóc lóc.

Mặt Buzz biến sắc. Đó không phải là tin mà anh đang mong đợi.

Chương 10

Bíp, bíp, bíp. Xe rác đang lùi vào bãi. Nó dừng lại đánh sầm một cái, và khoang chứa rác bắt đầu nghiêng dần. Nắp thùng mở tung ra. Đám đồ chơi của Andy la hét âm ỉ vì bị ngã lộn nhào, đầu nọ đập vào đầu kia, rơi ào ào xuống cùng với đồng rác thải.

Woody ngã ạch một cái và khó khăn lắm mới ngồi dậy nổi. Một cái túi nilon bay qua mặt anh. Quay lại nhìn, anh nhận ra mình đã ở trên đỉnh đồng rác thải. Đám bạn đang vây lấy anh. Ai nấy thở hắt hà hắt hển nhưng vẫn ổn.

Ngay lúc đó, đám Người Ngoài Hành Tinh phát hiện ra một cái cần cầu to đùng ở đằng xa. “Cần cầu!” chúng la hét, lật đật lật đật chạy về phía đó.

“Các cậu, không!” Woody hét lên. Bọn họ cần phải dính vào nhau! Woody cố gắng đuổi theo.

Bỗng nhiên, ba Người Ngoài Hành Tinh bị một ánh đèn rọi khắp người. Một chiếc xe ủi khổng lồ đang thẳng tiến về

phía họ! Bà Đậu Khoai Tây hét toáng lên khi thấy những Người Ngoài Hành Tinh biến mất dưới lớp sóng rác bất ngờ ập tới.

Một chiếc xe ủi khác cũng đang tiến thẳng về phía những món đồ chơi còn lại, ánh đèn làm họ lóa hết cả mắt. Đám đồ chơi nhận ra chúng đang bị đẩy lên một ngọn đồi rác cao vút. Chiếc xe ủi rướn lên phía trước.

“Chờ đã!” Woody hô to khi lũ đồ chơi đang ngã lộn nhào trong làn sóng rác. Họ bị đẩy đi và va đập vào khắp mọi chỗ.

Cuối cùng, đám đồ chơi rơi xuống một băng chuyền. Trước mắt họ là một đường hầm tối mù mịt.

“Woody! Chúng ta phải làm sao đây?”
Bà Đầu Khoai Tây khóc lóc.

Woody hít một hơi thật sâu. “Chúng ta sẽ ổn thôi nếu chúng ta ở cùng...”

Úi! Đột nhiên, Slinky bị kéo bật thẳng lên không trung. Cậu bị dính vào cái băng chuyền đang di chuyển với tốc độ cực nhanh ở phía trên.

“Slinky!” Woody gọi to khi cậu bạn của anh đang bị đưa đi mất.

Một chiếc búa cạnh chân Woody cũng bị hút thẳng lên. Nó dính với cái băng chuyền ngay bên Slinky.

“Đó là nam châm!” Jessie hô lên. “Cẩn

thận đây!” Xung quanh đám đồ chơi, những món đồ kim loại bắt đầu bị hút lên bởi chiếc băng chuyền nam châm.

“Đừng lo, Slinky!’ Woody đuổi theo cậu.
“Bọn tớ sẽ đưa cậu xuống!”

Từ trên cao, Slinky có thể nhìn thấy những thứ mà Woody không thể thấy. Trên chiếc băng chuyền bên dưới, Woody và đám bạn của anh đang bị đưa tới một máy nghiền rác! Cậu hét lên cảnh báo cho đám bạn của mình.

“Nhanh lên! Bám vào miếng kim loại nào đó đi!” Buzz kêu lên. Anh bám vào một cái hộp ăn trưa. Nam châm ngay lập tức kéo Buzz và cái hộp cơm lên.

Những món đồ chơi còn lại chộp ngay lấy mọi vật kim loại chúng có thể tìm thấy, và ngay lập tức phóng vọt lên băng chuyền phía trên. Họ đã an toàn!

Nhưng ngay sau đó, có tiếng ai đó đang khóc. “Cứu với!” Đám đồ chơi nhìn xuống. Bên dưới họ, Lotso đang bị một túi đựng golf đè lên. “Tôi bị kẹt!” Lão hét lên. “Xin hãy giúp tôi!”

Woody nhìn về phía cái máy nghiền rác. Lotso sẽ bị nghiền nát chỉ trong vài phút nữa. Woody nhanh chóng đưa ra quyết định.

Anh nhảy xuống dưới băng chuyền và chạy tới giúp Lotso. Anh cố lấy hết sức đẩy túi golf ra, nhưng nó quá nặng. Buzz

lao tới giúp anh. Cuối cùng, hai người bạn đã đẩy được túi golf ra khỏi người Lotso. Woody kéo được chân Lotso ra khi họ chỉ còn cách cái máy nghiền có vài cen-ti-mét. Buzz túm lấy chiếc gậy golf bằng một tay và Woody bằng tay kia. Nam châm hút cả ba món đồ chơi bay lên ngay khi cái máy nghiền nát túi đựng golf.

“Cảm ơn, anh Cảnh sát trưởng!” Lotso nói đầy cảm kích.

Woody gật đầu. “Chúng ta cùng đồng cam cộng khổ mà.”

Đám đồ chơi thả tay khỏi những miếng kim loại. Chúng rơi xuống một băng chuyền khác.

“Woody! Nhìn kìa!” Rex reo lên. “Tớ có thấy ánh mặt trời rồi!”

Băng chuyền họ đang ngồi dẫn tới một cánh cửa. Phía cuối con đường, một ánh đèn vàng tỏa sáng rực rỡ.

Đám đồ chơi hào hứng chạy tới. Nhưng khi tới gần hơn phía ánh sáng, mặt họ liền xịu xuống.

“Ồ, Rex này.” Woody nói, “Tớ không nghĩ đây là ánh sáng mặt trời đâu.”

Đó là ánh sáng phát ra từ một lò đốt rác khổng lồ! Và đám đồ chơi đang bị đưa thẳng tới đó!

“Chạy đi!” Woody hét lên. Họ cố gắng

chạy, nhưng băng chuyền càng chuyền động nhanh hơn. Nó đang đưa họ về phía lò đốt.

Lotso bỗng nhiên phát hiện ra một công tắc dừng khẩn cấp ngay phía trên đầu. Có một cái thang dẫn lên trên. Lotso chộp lấy chân thang. Lão cố gắng đẩy mình lên.

“Cảnh sát trưởng!” Lão gọi. “Cái công tắc! Giúp tôi với!”

Woody, Buzz, và Jessie chạy tới. Họ đẩy lão lên. Lotso bắt đầu bò lên trên cái thang.

Phía dưới băng chuyền, đám đồ chơi của Andy bắt đầu thấm mệt. Chúng không thể

chạy đua với cái băng chuyền thêm một giây nào nữa.

Lotso leo lên tới đỉnh và quay mặt lại. Nhưng lão không hề ấn công tắc. Lão lạnh lùng nhìn xuống đám đồ chơi của Andy.

“Ăn nó đi!” Woody la lên. “Ăn đi!”

“Bây giờ thì Andy đang ở đâu nào?” Lotso cười tự mãn. Rồi lão chạy biến đi.

“Không!” Woody hét lên khi đám đồ chơi ngã lộn nhào khỏi thành băng chuyền.

Họ rơi xuống một sườn đồi rác nghiêng nghiêng, đang trượt dần xuống bề lữa

thieu không lồ. Đám đồ chơi cố gắng trèo ngược lên, nhưng đó là điều không thể. Họ cứ thế tụt dần xuống đồng lửa.

“Buzz!” Jessie gọi. “Chúng ta làm gì đây?”

Buzz chẳng biết trả lời ra sao. Anh nắm lấy tay cô. Jessie giờ đã hiểu ra. Chẳng còn đường thoát nữa rồi. Cô quàng tay kia qua người Bullseye. Slinky nắm tay Hamm, rồi Hamm nắm lấy tay Rex. Ông Bà Đầu Khoai Tây nắm lấy tay nhau, và Ông Đầu Khoai Tây nắm tay còn lại của Rex.

Woody nhìn đám bạn thân của anh. Khuôn mặt Buzz đầy kiên quyết. Anh đưa tay ra kéo Woody lại. Những người bạn

nắm tay nhau thành một vòng tròn, sức nóng của lò thiêu làm mặt họ bỏng rát.

Lúc này đây, họ sẽ kết thúc cuộc đời... cùng nhau.

Nhưng đột nhiên, những tia sáng rực rỡ chiếu xuống làm lóa mắt Woody. Anh nhìn lên. Một chiếc cần câu kim loại to tướng đang hạ dần xuống phía họ.

Chiếc cần câu nhấn chìm vào đồng rác xung quanh đám đồ chơi. Nó nhắc bổng họ lên cao trong không trung.

“Cần câu!” Đám Người Ngoài Hành Tinh hò reo. Họ đang ở trong khoang lái của chiếc cần câu. Họ dùng cần điều khiển đưa đám bạn về nơi an toàn.

Chiếc cần cầu đưa đám đồ chơi an toàn xuống mặt đất. Họ ho và rên rỉ, nhưng không ai bị thương cả. Ông Đầu Khoai Tây ngẩng lên nhìn bầu trời. “Các cậu còn nhớ điều tồi tệ tôi từng nói về gác xép của Andy không? Tôi xin rút lại hết.”

Những món đồ chơi khác đồng tình.

Đám Người Ngoài Hành Tinh lão nháo chạy ra từ chiếc cần cầu.

“Các cậu đã cứu mạng chúng tôi!” Bà Đầu Khoai Tây nói với họ.

“Và chúng tôi... sẽ biết ơn các cậu suốt đời!” Ông Đầu Khoai Tây nói thêm, rồi ôm chầm lấy họ.

“Này! Cục bông Lotso đâu rồi nhỉ?” Hamm hỏi. Cậu nhìn quanh, nhưng chẳng thấy con gấu bông màu hồng nào trong tầm mắt cả.

“Quên đi, các cậu.” Woody nói. “Lão ta không đáng đâu.”

Đám đồ chơi không hề biết rằng một người tài xế xe rác đã tìm thấy Lotso và gắn lão lên đầu xe tải của mình làm vật trang trí. Bị gắn vào ga-lăng tản nhiệt xe, lão bị bùn đất và bọt nhặng bám đầy vào mặt, thậm chí còn khổ sở hơn cả việc phải làm đồ chơi trong phòng Sâu Bướm. Con gấu bông tàn ác cuối cùng cũng phải chịu hình phạt thích đáng.

“Đi thôi, Woody!” Jessie bỗng nhiên nói.

“Chúng ta phải đưa cậu về nhà!”

“Nhưng còn các cậu thì sao?” Woody nói, chân chừ. “Ý tớ là... có lẽ gác xếp cũng không phải là một ý hay.” Anh nhìn họ lo lắng. Trước đây, anh luôn chắc chắn Andy muốn họ ở đâu thì họ sẽ ở đó. Nhưng giờ đây, anh chỉ muốn các bạn mình có được những điều tốt nhất. Họ xứng đáng được hạnh phúc.

“Chúng ta là đồ chơi của Andy.” Jessie trấn an anh.

“Chúng ta sẽ ở đó vì cậu ấy.” Buzz nói thêm. “Bên cạnh nhau.”

Woody mỉm cười. “Tớ hy vọng cậu ấy vẫn chưa đi.” Anh nói.

Bà Dầu Khoai Tây lấy tay che mắt. Bà cực kỳ tập trung, để con mắt còn lại của bà – con mắt đang ở trong phòng Andy – có thể thấy chuyện gì đang diễn ra.

“Andy vẫn đang xếp đồ!” Bà thông báo.

“Nhưng cậu ấy sắp xong tới nơi rồi!”

Đám đồ chơi nhìn nhau trong vô vọng.

“Cậu ấy ở ngay dưới thị trấn.” Hamm chỉ tay.

“Chúng ta không về kịp đâu!” Rex la khóc.

Tiếng nhạc vang lên yếu ớt trong không khí buổi sớm. Đám đồ chơi nhìn quanh. Bác lao công làm việc trên con đường khu nhà Andy đang chơi một bản ghi-ta trước khi leo lên xe chở rác.

Đám đồ chơi mỉm cười. Đây chính là chiếc vé về nhà!

Khi đám đồ chơi về tới nhà, tất cả trông thấy Andy đang đặt những chiếc hộp vào trong xe. Đây là cơ hội cuối cùng của họ! Nếu không kịp chui vào thùng, họ sẽ không bao giờ có thể lên gác xép!

Đám đồ chơi nhanh chóng tắm tấp bằng vòi phun nước trong vườn. Rồi Slinky nhảy lên mái gara. Những đồ chơi khác trèo lên phần thân lò xo của cậu kéo giãn như một chiếc thang và chạy dọc mái nhà tới cửa sổ phòng Andy.

Chúng bò qua ngưỡng cửa và nhảy xuống sàn, vội vã chạy qua phòng. Bà Đậu Khoai Tây cũng đã tìm thấy con mắt còn

lại của mình đang nằm dưới gầm giường và gắn nó vào vị trí cũ. Rồi đám đồ chơi trèo vào chiếc hộp được đánh dấu GÁC XẾP. Buzz giúp đỡ mọi người chui vào trong.

Mọi người, trừ Woody. Anh chạy tới chiếc hộp đánh dấu ĐẠI HỌC, rồi bỗng dừng lại và nhìn về phía bạn bè mình. Anh biết rằng đây có thể là lần cuối anh nhìn thấy họ. “Buzz...”

Buzz quay sang nhìn bạn. Woody giờ bàn tay, và Buzz bắt tay anh, cái bắt tay đầy ấm áp. “Đây không phải lời từ biệt đâu nhé.” Woody nói, mặc dù trong lòng anh sợ đó là sự thật.

“Này, Woody.” Slinky gọi từ trong hộp

GÁC XÉP. “Tối trường đại học vui về nhé!”

“Woody, hãy chăm sóc Andy đây.” Rex nói thêm.

“Chắc chắn rồi.” Woody bắt tay Jessie.

“Jessie – ở trên gác xép cô sẽ ổn chứ?”

“Dĩ nhiên.” Jessie nói.

Woody quay sang Buzz. Chỉ còn một chút xíu thời gian nữa thôi. Anh sẽ nhớ những người bạn này rất nhiều.

“Cậu biết tìm chúng tớ ở đâu mà, chàng cao bồi.” Buzz nói với anh bạn, rồi trèo vào trong cái hộp ghi chữ GÁC XÉP.

Woody nhảy vào trong hộp ĐẠI HỌC. Anh vừa cúi người xuống thì đúng lúc Andy và mẹ của cậu bước vào phòng.

Mẹ Andy nhìn quanh căn phòng trống. Bỗng nhiên, mắt bà rơm rớm nước mắt. “Ôi, Andy! Mẹ ước gì lúc nào cũng ở bên con.” Bà kéo cậu vào vòng tay mình.

“Vẫn luôn như thế mà mẹ.” Andy thì thầm, dang tay ôm lấy mẹ.

Woody đứng dậy và quan sát qua tay cầm của chiếc hộp. Rồi anh chú ý thấy một bức ảnh được đóng gói cùng những thứ khác. Đó là bức ảnh Andy 10 tuổi đang chơi đùa cùng đám đồ chơi của cậu. Andy đã nói rằng mẹ sẽ mãi ở bên cạnh cậu. Woody hiểu điều Andy vừa nói

– ý của cậu là mẹ sẽ luôn luôn ở trong trái tim của cậu. Lúc nào cũng vậy, Woody đã nghĩ đồ chơi cần phải ở bên cạnh Andy, chờ đợi trong gian gác xếp. Nhưng thật ra, họ sẽ vẫn luôn ở đó vì cậu ấy, chẳng quan trọng họ ở nơi nào. Họ sẽ luôn ở trong trái tim, trong ký ức của cậu ấy.

“Này.” Molly thò đầu vào trong phòng. “Anh không định chào tạm biệt Buster à?”

“Dĩ nhiên là có chứ!” Andy bước ra hành lang vỗ về chú cún. “Chú cún ngoan ngoan này của ai đây? Tao sẽ nhớ mày nhiều lắm!”

Khi Andy vừa đi, Woody trèo ngay ra

khỏi hộp. Anh nhặt một cái bút lên và nguyệt ngoạc vài chữ lên tờ giấy nhớ. Rồi anh dán nó lên hộp GÁC XẾP.

Woody trốn đi kịp đúng lúc Andy quay trở lại phòng.

“Được rồi, Buster, giờ hãy canh chừng đừng để Molly lại gần đồ của tao.” Andy nói. Cậu cúi xuống để nhấc cái hộp GÁC XẾP lên và chợt chú ý thấy tờ giấy nhớ. “Ô này!” Cậu mở hộp ra. Cậu bất ngờ – và hạnh phúc – ngắm nhìn tất cả đám đồ chơi của mình.

Andy đọc lại tờ giấy nhớ. “Mẹ ơi.” cậu không ngoảng lại, gọi với qua vai. “Vậy mẹ thật sự nghĩ con nên quên góp đồng đồ chơi này ạ?”

“Tùy con thôi, con yêu.” Mẹ cậu trả lời từ hành lang. “Con muốn thế nào cũng được.”

Woody ngừng thở. Anh không biết Andy sẽ làm gì. Có lẽ anh nên để mọi người lên gác xếp.

Tất cả những gì Woody có thể làm là hy vọng...

Chương 11

Andy dừng xe trước cửa một ngôi nhà xinh xắn và kiểm tra địa chỉ ghi trên cánh cổng. Sau đó cậu nhìn lại địa chỉ ghi trên tờ giấy nhớ. “1225 Sycamore.”

Andy khựng lại trong chốc lát. Cậu bê chiếc hộp đặt trên ghế hành khách lên rồi tiến về phía lối vào.

Bonnie đang chơi đùa ở sân trước. Bồ mẹ của cô bé đang làm việc trong vườn ở ngay phía sau. “Không!” Bonnie hét lên. “Đừng vào đó! Tiệm bánh đã bị ma ám rồi! Cần thận! Lũ ma đang ném bánh đây! Pep! Pep! Pep!”

Bonnie ngạc nhiên ngược lên khi Andy bước về phía cô bé. “Mẹ ơ?” Cô gọi.

Mẹ của Bonnie quay ra nhìn. “Ồ Andy!”

“Cháu chào cô!” Anh bước qua cửa.

“Ôi chao! Trông cháu này!” Mẹ của Bonnia niềm nở. “Cô nghe nói cháu sắp chuyển đến trường đại học đúng không?” Bonnie nấp đằng sau mẹ mình.

“Dạ vâng, thực ra là cháu đang chuẩn bị đi rồi ạ. Ừm... cháu có mang theo một ít đồ chơi.” Andy chìa chiếc hộp ra.

“Ồ! Con có nghe thấy gì không Bonnie?” Mẹ cô bé hỏi. Bonnie lén nhòm ra từ sau lưng mẹ, đột nhiên tỏ vẻ thích thú. Andy quỳ xuống đối mặt với cô bé. “Vậy ra em chính là Bonnie hả? Anh là Andy.” Cậu nói. “Có người bảo anh rằng em rất yêu thương đồ chơi. Đây là đồ chơi của anh, nhưng anh sắp phải đi rồi, nên anh cần một người rất đặc biệt để chơi cùng chúng.”

Andy ngồi hằn xuống rồi lôi Jessie cùng Bullseye ra khỏi hộp. “Đây là Jessie, cô nàng cao bồi mạnh mẽ, cứng rắn nhất

miền viễn tây. Cô nàng rất yêu quý động vật, nhưng đặc biệt phải nói đến bạn thân nhất của cô, Bullseye. Oaaa! Của em đây.” Cậu chìa Bullseye và Jessie ra cho cô bé.

Bonnie cười tươi rói. Cô bé nhận lấy hai món đồ chơi trong khi Andy lôi một chú khủng long ra khỏi hộp.

“Đây là Rex – chú khủng long độc ác, tàn bạo nhất từng được sinh ra trên trái đất. G-ràoooo!” Andy dứt Rex về phía Bonnie, cậu chàng chưa bao giờ trông đáng sợ hơn. Bonnie giật mình lùi lại, nhưng sau đó lại cười khanh khách và nhận lấy chú khủng long.

“Gia Đình Đậu Khoai Tây – Quý Ngài

và Phu Nhân.” Andy vừa nói vừa lôi họ ra khỏi hộp. “Em phải luôn giữ họ bên nhau bởi tình yêu giữa họ cực kỳ nồng thắm.” Bonnie nghiêm trang gật đầu khi Andy tiếp tục giới thiệu. “Slinky đây trung thành không kém gì một chú chó thật sự! Còn Hamm thì sao? Em cần phải canh chừng gã này. Cậu ta sẽ trông coi tiền tiêu vặt hộ em, nhưng cậu ta cũng chính là một trong số những kẻ xấu xa nhất mọi thời đại... Tiến sĩ độc ác Porkchop!”

Tiếp theo, Andy rút ra bộ ba Ngoài Hành Tinh. “Ba cậu bạn nhỏ này đến từ một hành tinh xa lạ – Hành Tinh Pizza! Và đây chính là Buzz Lightyear – món đồ chơi ngẫu nhất mọi thời đại. Em nhìn này

– cậu ấy có thể bay.” Andy kích hoạt cánh của Buzz. “Và cả bắn tia la-de nữa. Cậu ấy đã thề bảo vệ dải ngân hà khỏi tên bạo chúa Zurg độc ác!” Andy trao Buzz cho cô bé. Bonnie nhấn nút đỏ trên ngực Buzz.

“Buzz Lightyear đến đây!” Hộp thu âm của Buzz lên tiếng.

“Bây giờ em phải hứa với anh là em sẽ chăm sóc thật tốt những món đồ chơi này nhé.” Andy nói. “Chúng rất quan trọng với anh.”

Bonnie mỉm cười đáp lại cậu. Cô bé nhòm vào trong hộp và tròn mắt. “Anh chàng cao bồi của em!”

Andy nhìn xuống. Woody đang nằm dưới đáy hộp.

“Cậu ấy làm gì trong này thế nhỉ?” Cô bé vừa nhắc Woody lên vừa hỏi.

“Có một con rắn trong ủng của tôi!” Bonnie vui mừng ré lên.

Andy nháy mắt với cô bé. Sau đó cậu kéo dây cốt của Woody. “Có một con rắn trong ủng của tôi!” Hộp thu âm của Woody cất tiếng.

Bonnie cười khúc khích, giơ tay với lấy Woody. Andy chân chừ. Cuối cùng, cậu thở dài rồi giơ anh chàng cao bồi ra trước.

“Em nghe này, Woody đã là bạn của anh lâu tới mức anh không nhớ nổi là từ khi nào.” Andy nói, giọng nhẹ nhàng và nghiêm nghị. “Cậu ấy rất dũng cảm, như mọi anh chàng cao bồi khác. Và tốt bụng, thông minh nữa. Nhưng em có biết điều khiến cho Woody trở nên đặc biệt là gì không? Cậu ấy sẽ không bao giờ rời bỏ em. Cậu ấy sẽ luôn ở bên em, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra chẳng nữa. Em có nghĩ là mình đủ sức chăm sóc cậu ấy hộ anh không?”

Bonnie gật đầu dứt khoát.

“Được rồi.” Andy trao Woody cho Bonnie. Cô bé ôm chặt ngay lấy anh chàng.

Andy cười với cô bé, rồi ngay lập tức túm lấy Hamm. “Ôi không! Tiến sĩ Porkchop đang tấn công tiệm bánh bị ma ám!” Cậu giả tiếng súng la-de. “Bùm! Chiu!”

“Ôi không!” Bonnie hưởng ứng. “Lũ ma đang chạy trốn kia! Woody đến đây!”

Woody không nhớ nổi anh đã từng chơi lần nào vui vẻ hơn lần này hay chưa. Có lẽ cảm giác đặc biệt này là do việc tất cả bạn bè của anh đều đang quây quần xung quanh mang lại. Hoặc là do đám đồ chơi của Bonnie cũng đang ở đây nữa. Nhưng Woody hiểu điều đặc biệt nhất chính là đây là lần cuối anh được chơi đùa cùng với Andy.

Cuối cùng Andy cũng phải ra về. Cậu trèo lên ô tô và đưa mắt nhìn đám đồ chơi của mình lần cuối. Chúng nằm an toàn trên bậc thềm nhà Bonnie. Woody đang nằm gọn trong tay cô bé.

“Tạm biệt các bạn.” Andy thầm thì cho riêng mình. Rồi cậu nổ máy phóng đi.

Bonnie quay sang mẹ. “Mẹ ơi, nhìn này! Đồ chơi mới!” Cô bé đặt Woody xuống rồi chạy lại ôm mẹ.

“Đi nào.” Mẹ cô bé nói. “Mẹ con ta vào ăn trưa thôi.” Bà nhắc bổng cô bé lên và đung đưa vòng quanh. Bonnie cười như nắc nẻ khi hai mẹ con đi vào nhà.

Đám đồ chơi ngồi dậy. Mọi người nhìn

Andy đang đi xa dần.

“Tạm biệt anh bạn.” Woody buồn bã nói.

Buzz quàng tay qua vai Woody. Các cư dân đồ chơi quay quần xung quanh anh khi Andy đã khuất dạng. Tất cả đã được ở bên nhau. Và giờ đây, chúng còn có thêm Bonnie và những người bạn đồ chơi mới.

Nhưng chúng vẫn sẽ luôn yêu quý Andy... vì cậu là người đầu tiên yêu quý chúng.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ](#) [eBook](#) để tải trọn bộ sách *Disney Pixar* này cho bé.